

VÅRT MÅL: Et fritt levende selvvirksomt samfunn

VÅR METODE: Selvkontroll og hensynsløs, men objektiv kritikk

VÅRT MIDDEL: Ny livsorientering bygget på Kristusimpulsen

MOTTO: Riv ned alle gjerder som skiller menneskene og hindrer dem fra å oppleve og erkjenne våre dype fellesinteresser innenfor vårt felles samfunn. Frem med helhetsfølelsen og totalitetsbevisstheten. Ned med partipolitikken og klassekampen. Frem med det frie levende selvvirksomme samfunn.

Globalistenes fremste agent

Av Synnøve Fjellbakk Taftø

Samfunn 14.05.2010

Gjennom alle tider har individets rett til fri selvbestemmelse vært en overordnet etisk verdi for det norske folk. I vår tankegang er det folket som "eier" staten, ikke staten som "eier" befolkningen. Men udemokratiske krefter har i mer enn tre generasjoner øvet vold mot rettsbevisstheten og innført New World Order også i nordmenns tankegang.

New World Order er ikke noe nytt prosjekt. Det er en verdensorden der juridiske personer har all makt og der de fysiske personene er redusert til å utgjøre en produksjonsfaktor i det økonomiske systemet som mener seg å ha rett til å innskrenke den øvrige befolkningens. Det er en verdensorden der diplomater og politikere utgjør en privilegert gruppe friheter og rettigheter.

Det er en verdensorden der den skjulte makten, som Jehovas Vitner kaller den himmelske regjering, overvåker og kontrollerer alt fra hva du handler på butikken

til hvilke nettsteder du besøker eller hvilke meldinger du sender på facebook.

FN-systemet er den offisielle siden av New World Order. FN er en juridisk person som ingen fysiske personer har ansvaret for. En slik konstruksjon er egentlig en umulighet etter norsk rett. Historien om hvordan Norge kom med i FN er ikke kjent før jeg nå forteller den.

Da FN-pakten ble underskrevet var Norge formelt under alliert okkupasjon. Etter folkeretten hadde Norge ikke adgang til å inngå avtaler i en slik situasjon og slett ikke en medlemskapsavtale i en organisasjon som ifølge statuttene kunne bruke krigsmakt mot medlemmene.

Likevel skrev Norge under, med forbehold om Stortingets samtykke til ratifikasjon. Etter at de folkerettslærde hadde gjennomgått FN-pakten, ble det klart at Norge ikke kunne ratifisere uten grunnlovsendring, eller i det minste folkeavstemning. Dette passet ikke Trygve Lie som var utsett til å bli FNs første generalsekretær, han instruerte ganske enkelt FN-delegasjonen om å

avgi en falsk melding om at Norge hadde ratifisert. Juridisk sett er dette landsforræderi, men i den gale verden vi har levd under de siste 65 år er det vel en rosverdig handling.

Da spørsmålet om ratifikasjon av avtalen om OECD kom opp for Stortinget gikk Bondepartiets Nils Trædal sterkt imot. Han ble funnet død under et åpent vindu og motstanden mot å legge Norges økonomiske politikk under fremmed herrevelde fikk banesår. Helt frem til 1956 var det forbudt å misjonere for jesuittiske ideer i Norge. Ja, i Grunnloven sto det sågar at jesuitter ikke hadde adgang til riket. I jesuittenes plan for en nyordning av Europa hadde derfor Norge en særskilt plass.

Det var ventet at Norge skulle følge Storbritannia inn i EU, men i 1972 sa flertallet nei til å oppgi sin selvstendighet. De udemokratiske kreftene opplevde et tilbakeslag, men de ga på ingen måte opp. Gjennom EFTA fant de en bakveg til å påvirke norsk politikk mens de bygde opp nye kontakter og rettet opp feil.

Politikerne har vist Janus-ansikt til folket i EU-saken

I 1989 var den unge, dynamiske Jonas Gahr Støre plassert som rådgiver hos Gro Harlem Brundtland. Det var kjent at Finland, Sverige og Østerrike ønsket EU-medlemskap og jesuitten Jacques Delors holdt "hemmelige" møter med Gro og hennes rådgiver og fremmet en ide om at EFTA-landene samlet forhandlet fri bevegelse av varer, tjenester, personer og kapital i hele EU-EFTA-området. Prosessen fikk etterhvert navnet EØS.

Utad ble det gitt inntrykk av at EFTA sto samlet. I realiteten drev

de tre søkerlandene og Norge med omlegning av hele sitt interne system til EU-standard mens de sveitsiske og islandske forhandlerne laget statutter for en ny internasjonal organisasjon, EFTA-domstolen, og fremforhandlet en dynamisk folkerettslig avtale med EU.

I oktober 1991 var EØS-avtalen ferdigforhandlet. De norske forhandlerne fortsatte imidlertid ufortrødent medlemskapsforhandlingene. Først etter at Sveits

■ forts. side 6

Synnøve Fjellbakk Taftø tvangsinnlagt

En av Nyhetsspeilets skribenter ble søndag 16. mai tvangsinnlagt på psykiatrisk sykehus etter å ha publisert en samfunnskritisk artikkel som vakte stor oppsikt.

Les artikkelen og spør deg selv om det er en sinnssyk person vi her har å gjøre med.

Synnøve Fjellbakk Taftø har bare sju års skolegang, men har på egen hånd lest seg frem til ek-

samener som programmerer, systemer, pedagog og jurist. I 1977 ble hun tatt opp i utenriks-tjenesten og tjenestegjorde i Berlin (DDR), New York (FN-delegasjonen), Bangkok og Geneve (EFTA). Da hun i 1992 gikk offentlig ut mot den såkalte EØS-avtalen ble hun erklært alvorlig sinnslidende og avskjediget av regjeringen Brundtland. Synnøve har fortalt om sine opplevelser i diplomatiet og psykiatrien i "Skjoldmøysagaen" og "Nornens Beretning", som begge er gratis tilgjengelig på nettet.

Nyhetsspeilet skal sørge for at det ikke skal bli samme øredøvende stillheten ikke bare fra

mainstream media, men også fra alternative media, om forhold som vår Nei-til-EU og Grunnlovs-dronning Synnøve Fjellbakk Taftø gikk gjennom i sin tid, og som også ble møtt med øredøvende stillhet da hun første gang prøvde å offentliggjøre saken for mange år siden. Ingen ville skrive om det da. Nå er det annerledes.

Det spekuleres over om det kan være at det er artikkelen hennes om ledende regjeringsmedlemmers spill i kulissene under EU saken som er årsak til innleggelsen. Flere av kommentatorene på Nyhetsspeilet kaller Synnøve Fjellbakk Taftø for en politisk fange.

Kanskje burde disse menneskerettsorganisasjonene i Norge også se på hva som foregår her hjemme, og ikke bare i Afrika og andre steder. Men så lenge Fritt Ord er med, og som ble stiftet av Milorgleder og AP-strateg Jens Christian Hauge, så er det vel liten sjanse for det; og fokus blir andre steder enn det burde være.

Magikerens triks kan vi kalle det.

Halvorsen forteller at han har et sitat av Gandhi hengende på kontoret:

«Først ignorerer de deg, så ler de av deg, så kjemper de mot deg, så vinner du.»

<http://www.nytid.no/perspekti>

<http://www.dissident-net.info/ingolf-hakon-teigene/>

I en sak som dette er det de sittende myndigheter som har ansvaret. Det spiller ingen rolle hvem som står bak dem, og hvem de tjener. Det er de folkevalgte som har det fulle ansvaret, sam-

■ forts. side 6

Samfunnsliv

Sosialpsykologisk avis
grunnlagt 1931

Organ for folkebevegelsen
for ny livsorientering
(Tidligere Samfundspartiet)

Bertram Dybwad Brochmann
grunnlegger

Dag Ove Johansen
8200 Fauske
Mobil: 938 50 411 – dagoj@online.no
ansvarlig redaktør

Astrid Strømme
Indre Sædal 16, 5098 Bergen
Tlf. 555 90 982
Redaktør

Anders Ryste
disponent og hjelperedaktør
6150 Ørsta

Støttespillere
Svein Otto Hauffen
Armand E. Nyhus
Even Lorch-Falch

Ved innbetalinger benyttes
NB! Postgironr.: 0532.08.40645

ISSN 1890-8667

Internett: www.samfunnsliv.no

Viktig nyhet til våre biblioteker og skoler – og andre samfunnsinteresserte

Gjennom mange år har biblioteker, skoler og andre institusjoner mottatt Samfunnsliv som gave. Utgiverens generøsitet er idealistisk motivert. Og medmotivert ved det fordomsfrie syn at i Livets skole - hvor ingen er utlært - der kan vi alle lære noe nytt av hverandre.

Slik sett, er Samfunnsliv gitt og utgitt med omtanke på å kunne virke interessevekkende, og dels belivende og berikende for fordomsfrie lærere så vel som elever i våre skoler. Så vel som i Livets skole. I retning av et videre helhetlig livs- og samfunnsyn. Dette bl.a. ved å medvirke med oversiktlig nyorienterende informasjon. Fra et supplerende kunnskapsområde. Med bakgrunn i B. Dybwad Brochmanns samfunnsfornyende og sosialvitenskapelige forskningsarbeide. Og andre kilder.

Pedagogisk interessant er at SL's tidligere så vel som nåværende redaktør er lærere. Samt fast medarbeider, lektor Even Lorch-Falch. Gjerne lest er også lærer Nils Kristian Skarpeiteigs avhandling: "B. Dybwad Brochmanns pedagogiske visjon.

Beklageligvis må meddeles at gaveabonnementenes tid er forbi - for skoler, biblioteker etc. MED DETTE NUMMER. - Stikkord som: Sterkt økende trykkings- og distribusjonskostnader m.m. sier nok i denne krisetid for aviser m.v.

Nye muligheter, for Askeladden i norsk presse

Følgelig ville det være gledelig om også skoler, biblioteker og institusjoner fortsatt vil følge med - og derfor benytte vedlagte innbetalingskort (med melding til red.) Eller bestille ved telefon til red. Dag Ove Johansen, mobil 93 85 04 11. Eller pr.brev, adr.8200 Fauske. Eller e-post: dagoj @ online.no - Hvem ville vel ikke gi sin tilslutning til Even Lorch-Falchs oppmuntrende ord: "Bladet vil være et uavhengig kontaktorgan og et forum for mennesker som vil delta i samarbeide for en annen og bedre samlivsorden. Vi ønsker åpent og frihetlig samarbeid med alle som søker alternativene til det konflikt-skapende i samfunnsorganismen.

Hvert nummer av bladet vil gi deg impulser som går midt imot tidens strøm; SAMT GULLKORN OG GLEDER, med initiativ til et rikere liv og større tro ! En SANNERE NYORIENTERING. - Hva vil du gjøre for å la andre bli kjent med bladet vårt, blant venner og bekjente ? Og hva vil du yte for å sikre bladets eksistens ? "

Svein Otto Hauffen

LEDER -

SAMFUNNSLIV - et liv etter døden?

Driften av avisen er truet av sviktende økonomisk grunnlag og interesse. Gjennom mange år nå har norske papiraviser slitt med opplagstall og interesse. Slik også med vår lille avis Samfunnsliv. Dagsavisenes nedgang er så dramatisk at oppsigelser av ansatte er eneste utvei for å overleve.

Det synes som om tabloidiseringen av avisene er et økende fenomen med stoff som det såkalte "folk flest" liker. Men studerer man avisinnholdet inngående er hovedoppslagene kun graving i personlig tragedie eller "lykke" (sistnevnte i form av rikdom eller penger). Dette kalles "nyheter" men er egentlig gammelt som alle haugene i Norge til sammen.

Avisene skriver om trivialiteter og fasadecosmetikk i en navlebeskuende spiral som aldri synes å ende. "Det er dette folk vil ha," heter det fra tabloiderne. Dypere tanker eller analyser av samfunnslivets skjeve gang er ikke av interesse for "folk flest".

I denne verden av floskler og uvesentligheter om dagen i dag og intet annet, er det avisen Samfunnsliv skal kjempe en kamp for oppmerksomhet som synes å bli verre og verre for hver uke og måned som går.

Gjennom mange år har redaksjonen også vært i det gavmilde hjørnet og sendt av gårde aviser til biblioteker og høyskoler i landet – gratis, selvsagt. Dette har ikke betalt seg i det lange løp – det har svidd av pengekassen fortere enn godt er.

Det har vært mange innspill m.h.t. tiltak og forslag om løsninger for å bedre økonomien, men det har ikke falt heldig ut. Dette har ført til stor slitasje på redaksjonen som også har sitt vanlige arbeid å ta seg av.

Det ser med andre ord mørkt ut for et videre liv som papiravis i landet etter alle disse år. Samfunnsliv har holdt det gående siden 1931 – med unntak av krigsårene. Som hovedansvarlig redaktør siden 1997 er det beklagelig at avisen står i fare for å gå inn. Den eneste muligheten for videre eksistens, er å gjøre som andre aviser i landet: gå ut på internett som elektronisk avis i pdf-format.

Men det er klart at savnet av en papirutgave blir stort for mange. Det er flere som ikke har tilgang til PC og internett og som dermed blir skadelidende. Det er sterkt å beklage. Men det er faktisk mulig å skrive ut en pdf-utgave fra internett til papir – selv om skriftstørrelsen kan bli så som så sammenlignet med en fullverdig papirutgave.

DOJ

as

Redaktører 2010

FEBRUAR: DOJ
APRIL: AS

JUNI: DOJ

Et apropos til den israelske kapringen av nødhjelps-skipet til Gaza: Utdrag frå: I begynnelsen var diskusjonen

av Anders Ryste.

Innsendt av Armand E. Nyhus.

"De første skal bli de siste".

Disse bibelordene ser faktisk ut til å gå i oppfyllelse. For når vil jødene erkjenne deres egen Jesus som verdens mentale redningsmann. Ingen tvil om at han aksepterte sitt folks Jubelårssystem til fjernelse av avguden Mammon. Men dessverre, Mammon marerider verdens folk den dag i dag. Just det samme statsautorisererte avgudssystem frister landene. Falsksystemet er ikke bare statsautorisert. Det er også godtatt av religionene, sektene og skolene og blir forsvart med atomvåpen.

Sammenlikner vi menneskeheten som værende på en og samme skute langt ute på det åpne hav, så ser vi nok at partene seg imellom strides om fred og rettferdighet, men forgjeves søker man om fred. Ingen verken i palassene eller i hyttene tenker over at skuta er underlagt strøm, storm og frådende hav. Hva sikter jeg til? Jeg sikter til menneskehetens iboende krefter. De psykiske. Disse er det som utgjør det havet vi alltid seiler på. Menneskeheten utgjør et psykisk vesen. Vi har å gjøre med et vesen som kan gå under i de bølgene det selv psykisk skaper, men kan frelses ved at disse kreftene oppklares og dets lovmessighet etterlevs. Nettopp disse kreftene blant jødene, satte Jesus Kristus i fokus. At han foreløpig ble gjort til gjenstand for persondyrkelse/ personforfølgelse hører med til

det trege stoff som hater nyorientering og omvendelse.

Ikke mange folk vil ennå gå med på at frelsen for oss alle bør søkes på det psykiske plan. Men dette skulle være lettere å innse i dag ettersom spesialisering, differensiering sammen med fantastiske tekniske fremskritt har skapt materiell overlegenhet overfor sult og nød. Verre er det kanskje å erkjenne at våre usynlige iboende krefter er underlagt liknende lovmessighet som i naturen omkring. "Skje din vilje på jorden som i himmelen ..." melder skriften. Det menneskelige samfunn bygger ikke på politikk, men på lovmessighet. Heller ikke bygger det på religion, men på stadige nyoppdagelser på det psykiske plan, oppdagelser avgjørende for menneskets handlinger.

Jubelårssystemet er altså psykisk betinget. Mentalitetsforandring må til før Mosebuden kan settes ut i liver. Dette var det nye og frelsende Jesus fra Nasaret oppdaget, levde og døde for. Dette vil også jødene til sist forstå. Vold avler vold. Gjør forskjell på Gud og Mammon. Gjør mot andre, da også araberne, det du vil at de skal gjøre mot deg. Menneskerettighetene

kan ikke oppfylles av land og folk som ennå dyrker Molok, Mammon og Mars, av folk som priser det kollektive hedenskap fremfor å søke tilbake til menneskehetens psykiske røtter, mentalitetslivet, oppklare det og bygge videre på sannheten og virkeligheten fremfor løgner og bedraget.

Utdrag fra: Essays Av G.E. Bonde.

Side 25

Innsendt av Armand E. Nyhus.

Det er i det hele en ganske stor likhet mellom B.D.Brochmanns opptreden her hjemme og Tolstoy i Russland. Tolstoy sa også sine medmennesker sannheten og mannet sitt lands presteskaper til å vende om. Han talte for døve ører. Og vi sa hvordan det gikk.

Skal det gå på samme måte hos oss? Det er dessverre ikke meget som tyder på at vårt presteskaper som helhet er i ferd med å våkne? Alle B.D.B.s hammerslag på kirken og presteskaper gjennom de siste år syntes således å prelle av. De fleste Lutherske statskirkeprester trekker seg nå som før fullt og helt inn i sitt hi. Den eneste som til å begynne med våget seg ut mot B.D.B. og tok en dyst, som endog vakte folks respekt, var den katolske pastor Snoeys i Bergen. Jfr. "Folk spør"; pag. 202 — 230. Han var en både verdenserfaren, kunnskapsrik og sympatisk motstander, og den interessante diskusjon som der ble ført, klarla mange for oss legfolk viktige spørsmål. Det er heller ingen tvil om at pastor Snoeys opptreden som et våkent, voksent og myndig mannfolk vant ham stor sympati for det kirkesamfunn han representerte. Og vi ønsket "stats"-kirkens prester hadde vært som ham.

DEN SKJULTE MENING

Svein O. Hauffen

Alt det tunge og det lette,
alt det delte og det spredte,

alt det uhellsvangert sprenget
som for hellig helhet stengte, -

det skal heles og med rette
bli til ett – i skjønn forening

Lik et vintre, i forgrening.
I dets frukt gror livets mening -

BLOKADEN AV GAZA

Israels 3 år lange og ulovlige blokade av Gaza har ikke vært på agendaen i verdenssamfunnet. En øredøvende taushet preger i særdeleshet vestlige land. Israelske myndigheter skryter av at de ukentlig sender inn noen tonn nødhjelp til Gaza, men dette er ren matvarehjelp og noe medisinsk utstyr og innbefatter f.eks. ikke bygningsmateriell som sement, som så sårt trengs for å gjenoppbygge boliger, skoler, sykehus etc som israelske styrker ødela under den siste invasjonen og krigen. I tillegg kan ikke palestinerne i Gaza lenger eksportere varer ut fra Gaza, noe som har ført til massearbeidsløshet og stor frustrasjon blant de 1.5 millioner innbyggerne i denne ghettoen Israel har skapt.

Det var derfor på tide at Israel ble utfordret på denne ulovlige blokaden ved at nødhjelpsskip prøvde å komme til havn i Gaza. Men Israel ville det annerledes. De kapret skipene i internasjonalt farvann med profesjonelle marinesoldater som bordet skipene fra helikopter. Det endte med 8 drepte tykere og en amerikaner og flere titalls skadde. 480 personer ble arrestert og satt i israelsk varetekt. Her fikk de arresterte valget mellom deportasjon eller rettsforfølgelse i Israel.

Israels alenegang i verdenssamfunnet er en tragedie og gang på gang har landet skutt seg selv i foten. Landet er sin egen største fiende. De handler slik de vil, uten å bry seg om internasjonale lover og FN-resolusjoner. Med USA på laget (også kjent for sin alenegang i verdenssamfunnet), kan Israel trygt fortsette sin piratvirksomhet i internasjonalt farvann, bryte internasjonale konvensjoner og FNs helt nyttesløse resolusjoner gjennom flere ti-år.

Etter mitt syn må nå denne hensiktsløse tørr-praten med Israel opphøre. Det er ingenting annet enn handling som kan vekke verdensopinionen – jo flere utfordringer i likhet med skipene som forsøker å bryte blokaden, desto bedre.

Et folk som ble så utsatt som jødene gjennom Hitlers skrekke regime, burde være de første til å skjønne at landet Israel er på ville veier ved å opprettholde ghetto-liknende tilstander i Gaza og på Vestbredden for millioner av palestinere.

Doj

Utdrag fra: I helhetens lys. Av Anders Ryste.

Innsendt av Armand E. Nyhus.

Side 56

Den glemte verdensplan.

Den kjente engelske sosialøkonomen John Maynard Keynes framla i 1943 en sensasjonell ny plan for verdenshandelen som lett kunne settes ut i livet straks 2. verdenskrig var over. Han ville forebygge at noen enkelt av de seirende lands valutaer skulle få rentegivende egenverdi med de følger at pengene skulle monopolisere verdenshandelen. Forslaget hans gikk ut på å opprette en internasjonal Clearings-sentral, der en ny valuta, kalt "bancor" skulle tjene som rentefri formidler av verdenshandelen og ville tjene som en utjevner av medlemslandenes handelsbalanser.

Men Keynes plan ble ikke godtatt. Clearingshandel måtte ikke komme på tale. I stedet fikk vi Bretton- Woods- avtalen som gikk ut på å opphøye dollaren til å være den ledende valutaen. I dag kan all verden se hvor rivende galt dette har ført av sted. De rike landene som knyttet seg til dollaren, er blitt stadig rikere. De fattige stadig fattigere. Tenk på Afrika, Syd-Amerika og Øst-Europa. Takket være Bretton-Wood-avtalen er 3/4 av verdens befolkning havnet i den bitreste nød. 1/4 lever i sus og dus på fråtseriets høyeste tinder. Hvorfor vraket man "bancor" som et fritt avregningsmiddel? Fordi det knytter seg mentalitet til pengene som oppdiktede verdier. Det er kardinalspørsmålet.

I stedet for dollaren som verdensvaluta, lanserte EU-landene en ny enhet, kalt Ecu. Fremdeles blir ikke Keynes sosialøkonomi ofret oppmerksomhet. Med Ecu som en rentebærende valuta mellom EUs medlemsland, vil de mektigste og rikeste landene innen organisasjonen bare fortsette den samme utbyttingen av de små som handelen med dollaren har forårsaket tidligere. Ja, kanskje verre. Gamle redaktør Artur Berg har kalt EU for Dyret i åpenbaringa. Bondevik protesterte sammen med Prestegard. Men Berg har rett, fordi Dyret representerer den dyriske redselen og angsten hos de største EU-land for å tape hegemoni overfor USA og Japan. Var imidlertid John Maynard Keynes avregningsvaluta blitt valgt, var endelig et helt nytt grunnlag lagt for en fredsskapende handel i verden. Pengene må avsejles og tjene som avregningsmidler. Først da vil de økonomiske verdenskrise ta slutt.

Utdrag fra: I helhetens lys:

Det logokratiske manifest (det åndsstyrte samfunn)

Av Anders Ryste.

Innsendt av Armand E Nyhus.

Den unge Karl Marx skrev om fremmedgjøring. Han ante noe om at menneskene er undergitt en stor risiko. Rikmannen elsker sin formue, men fører sak mot sin bor. Partimannen setter partiet høyere enn kona. Fyrsten tar sitt liv om han mister sitt fyrstedømme. Den naturlige kjærligheten til seg selv og nesten flyttes over til en unaturlig kjærlighet til symbolet penger, til organisasjoner og institusjoner. Den fremmedgjorte kan bli like farlig for samfunnet omkring som en full mann er farlig i trafikken.

Karl Marx var en tid inne på disse tankene, men vier likevel sitt arbeid til det som er blitt kalt proletariatets diktatur. De fattige måtte organisere seg

og erobre makten i staten. Borgerskapets diktatur over de små måtte erstattes av proletariatets diktatur over de store. Han mente at de ubemidlede og forrådde ville oppføre seg ganske annerledes som de rette maktthavere enn borgerskapet hadde

gjort. Fikk han rett? Nei, jeg hadde nær sagt tvert imot. De tradisjonsløse ble farligst. Vi har opplevd at de såkalte undertrykte klassene, når de fikk flertallet og makten, glemte like lett og lettere nestens ve og vel enn tidligere maktthavere.

Boblen brast i klassesamfunnene i øst. Vi er blitt vitne til hvorledes fyrste og rikmannsmorderne selv kastes av pinnen av store folkemasser som skriker: Ned med kommunismen og sosialismen, ned med partipampene. Kast dem ut av deres luksuspalasser. De har lovet rettferdighet, men vi fikk isteden urettferdighet. De lovet frihet. Vi fikk tvang. De lovet brød. Vi fikk isteden steiner. De lovet fred på jord. Vi fikk isteden brodermord. De proklamerte for all verden at vårt styresett - proletariatens - skulle innen 2000 overgå alle andre styresett i verden i leve- og livsstandard (Krustsjøv). Tenk vesten har millionarbeidsledighet. "De har skjører i gatene, narkomane på fortouene og flokker av HIV-smittede som samfunnstrassel."

Så viser det seg når boblen sprakk, at hele herligheten berodde på løgn og blind propaganda. Det skjedde over natta. Proletarstaten huset øgler, ormer, mus og vel-

gjodde rotter slik Dalegudbrand gjorde før Kold med bilen kløvde pannebrasken. Det veltet frem uhyrligheter fra det knuste byggverket som ble regnet som guden over alle guder — maktstaten for de røde rene. Sa begynte ofrene å flykte, så fortiet de sin tidligere tro og benektet enhver befattning med hemmelig politi. Håpet for skarer av mennesker er at borgerskapets verden igjen skal ta i mot dem. Imidlertid, fremmedgjøringen som fatal menneskelig risiko, var ikke bare et fenomen som gjaldt borgerskap og fyrster. Det var en farlig risiko også for proletariatene selv.

Karl Marx var inne på riktige tanker. Likevel, den unge Marx ble til den gamle. Kua dør mens gresset gror. Handling måtte til. Makten måtte, erobres, koste hva det koste vil. Slik vendte det riktig påbegynte seg til smerte og død. De som ikke i tide har sørget for rettetten, kommer sannsynligvis igjen til å drukne i eget blod. "Det er synd om menneskjan". Ja, men også frelse. Hva kan vi lære av det skuespillet vi opplever? Skal vi tilbake til borgerskapet og pengedyrkelsen? Skal vi ikke heller ta fatt på det logokratiske, det system som ikke er styrt av stat eller penger, men av ånd (inn-sikt og bevissthet)?

Menneskene av alle klasser har i seg en farlig risiko. Og den aller største risikoen kjennet som er født blant mennesker, er nasareeren Jesus. Vel nok han som proletariatene har kalt opium for massene, men som sier det slik: Din natur, du menneskesønn, er slik skapt at du kan ikke på samme tid sette all din lit til staten som guddom og elske din neste. Du vil enten hate den ene og elske den annen eller omvendt. Mellomting finnes ikke. Symboler er en ting. Virkeligheten som symbolene uttrykker, er noe annet. Likevel, vi skal ikke dømme for hardt. Det var de såkalte kristne under borgerskapet som først forådde de små i samfunnet. Det var kirkene som omdiktet Verdens mentale frelser, Jesus Kristus til en religionsfyrste og som gav proletariatene i hjertet å forkaste hans lære om risikoen ved å være menneske til fordel for Marx' fabulerende fantasi. Det var presteskaper som opp gjennom århundredene dømte de levende og skapende menneskene som onde og utilregnelige, men det døde bildet staten som god og tilregnelig! Ve dem fra hvem forargelsen kommer.

Om sjelen og sjeleforskningen

Av Bertram Dybwad Brochmann.

side 85-86-87.

Innsendt av Armand E. Nyhus.

Den psykiske energi er konstant.

Vitenskapen synes å mene at fordi den psykiske energi som sjelen i den levende organisme gir uttrykk for, ikke gir seg tilkjenne i den "døde" organisme eller oppløste materie, så er denne psykiske energi gått tapt. Men en slik lære er et brudd på loven om materiens og energiens konstans. Når Kristus bruker uttrykket: "Piken er ikke død, men hun sover", så synes det oss som om han er bedre livsorientert enn vår vitenskap. Vi må vel kunne gå ut fra at vår psykiske energi ligger latent (= sovende) i alt levende og i alt stoff, og at vårt bevisste sjeleliv altså er en fortsettelse eller "forlengelse" av det ubevisste (sovende) sjelelement i den øvrige materie. I så fall skulle det uttrykk om en "død", at den døde "sover" bare være et godt rammende ord for den sannhet at vår sjel, liksom alle andre energiformer, er evig. Når vi "dør" så vender altså vår sjel tilbake til en slumrende (latent) tilstand; men det er misvisende å tro at det "intet" finnes fordi om vi ikke kan finne det. Vitenskapen er så ubeskjeden at den kun holder for sannhet det som stemmer med dens egen evne til å percipere, og når den ikke engang – som foran vist – kan percipere sjelen og dens usynlige, men tydelige ytringsformer hos det levende menneske, hvem kan da forlange at vitenskapen skal finne annet enn "intet" hos det "døde" menneske.

Den psykisk erotiske energi.

Sett at menneskene ikke hadde verken synlige kjønnskjerter eller kjønnsorganer, så ville vi risikere at vitenskapen også benektet den erotiske sans. Og det er først i den senere tid at leger som professor Freud og hans tilhengere er begynt å "erkjenne" den

erotiske sans som en psykisk-erotisk sans, som spiller en meget vesentlig rolle for sjelelivets utvikling. Naturvitenskapen forsøker ennå til dels å redusere forholdet mellom mann og kvinne til en (primitiv?) fysisk dyrisk drift, og dette til tross for alt hva vi ser og opplever for våre øyne og med våre følelser av forelskelser, nevroser, skilsmisseprosesser o.s.v. som om ikke alle disse ting er tydelige uttrykk for ganske bestemte mentale tilstander? Hvis det var sant at erotikk bare var en fysisk dyrisk drift og ikke en psykisk drift, så måtte den ene kvinne være like så god som en annen kvinne, og en mann så god som en annen mann. Men det er jo dette som nettopp ikke er tilfellet. Altså må det sinnlige eller sjelelige allikevel spille en større rolle i vår erotikk enn "naturvitenskapen" ser seg i stand til å oppdage.

Hos dyret fortøner det erotiske liv seg visstnok på den måten at der intet utvalg finner sted, som kan sammenlignes med menneskets mentale utvalg og mentale behov. Men det er dog ikke sikkert at det ikke allerede hos høyierestående dyr gjør seg gjeldende lignende "sjelelignende" behov og utvalg. Og ingen kan være blind for det tilløp til psykisk påvirkning mellom kjønnene som feks. ytrer seg når hanen galer, eller når en tiur spiller for røyeflokken. Heller ikke her er kjønnsforholdet utelukkende og absolutt et fysisk forhold, og selv om man ikke vil kalle det for et psykisk forhold, forsåvidt som det vel ikke er bevisst, så er der iallfall et tilløp til det samme.

Til alle parringsakter hører der "lek" i naturen. Men hvorfor denne lek, hvis den ikke i seg rommer noe mer enn et fysisk behov? Når tiuren spiller, så skaper den en stemning, som sikkert ikke bare påvirker en tilfeldig lyttende og våken menneskesjel. Og alt som skaper stemning ligger høyere og omfatter mer enn det rent fysiske. Blant mennesker finnes det sikkert alle mulige gradforskjeller i denne henseende. Jo høyere utviklet bevissthetslivet er, desto større mentale behov knytter der seg

til den erotiske sannselighet, og desto mindre kan det erotiske reduseres til å betegnes som et rent fysisk fenomen. Vi kan også våre så ubehagelige å si dette på den måten at jo mer vitenskapmenn forsikrer at menneskenes erotikk i første rekke er av fysisk beskaffenhet, på desto lavere bevissthetstrinn befinner vedkommende videnskapsmann seg.

Ennå i våre dager ser vi iallfall at sedelighetsforbrytere blir behandlet av jurister og etter juridiske paragrafer. Men våre etterkommere kommer liksom Kristus å se disse fenomener som mentale tilstander som skyldes bestemte mentale midler. Alt annet er sjeletortur og kvaksalveri.

Kristus sier: "Den som ser på en kvinne for å begjære henne, har allerede bedrevet hor med henne i sitt hjerte." Å "se" på en kvinne i bevisst hensikt er nemlig det samme som å sette sjelen i funksjon, og fra det øyeblikk er det ikke mer bare et fysisk dyrisk fenomen, men i første rekke et psykisk fenomen. Og all erfaring viser at hvor det psykiske spendingsforhold mellom kjønnene ikke kan utløses og tilfredsstilles, der arter erotikk seg hvis den virkelig er tilstede, som en brennende tørst som raser verre og verre jo mer man fysisk prøver å slukke den. Vi sier at det er heldig at menneskene har organiske fundament for denne sans, for ellers hadde den f.eks. vært henvisst til romantikken eller kunsten eller literatu-

ren som den naturvitenskapelige psykologi ivedkommende. Ja slik er "vitenskapen" i nåtiden.

Vi for vår del mener at den psykiske-erotiske sans er bindeleddet mellom den usynlige og synlige del av den virkelighet, som vi kaller vår tilværelse. Ingen av våre øvrige sjeledrifter kan så umiddelbart få "gnisten til å slå over" og knytte kontakten mellom energien og stoffet, mellom ånden og materien som den sjelesans vi kaller kjærligheten. Og derfor viser også erfaringen at erotikken hos en mengde av de mest positivt skapende individer har spilt en lignende rolle i vår "sjele-dynamo" (et for øvrig misvisende uttrykk), som f.eks. tenningen spiller i en moderne motor.

I kunst og vitenskap, i det sosiale, religiøse og økonomiske liv ser vi alle vegne sjelen som den skapende og livgivende faktor, og påfallende ofte ser man "likhetspunkter", forsåvidt som det ofte fortøner seg som erotikk i andre former. Men i forholdet mellom mann og kvinne som elsker hverandre, der er livets egen forplantning og forlengelse plassert. Der møtes ånden og materien, og der løper den psykiske og fysiske energi sammen i et harmonisk hele.

"Den høyeste kraft skal komme over deg — derfor skal det hellige som fødes av deg kaldes Guds barn." (Livets barn).

Ny innsikt – lysere utsikter Historisk begivenhet i Praha

8. april 2010

På denne strålende vårlige solskinnssdag, finner det sted et internasjonalt møte "av historiske dimensjoner". Her i "Den gyldne stad i Europas hjerte".

Det første skritt på veien til full realisasjon av president Barack Obamas visjon om en atomfri verden som han lot oss få del i ved sitt første Praha-besøk i fjor.

Realiseres ved at Barack Obama, foranlediget toppmøte med Russlands sterke mann, president Dmitri Medvedev - for underskrivning av nedrustningsavtale om et stort antall strategiske atomvåpen.

Dette godviljens besluttsomme initiativ, har vekket mange statsmenn litt ut av ufredens gamle tankebaner og fordomsdvaler. Og til positiv oppslutning om toppmøtet.

Kort sagt: ytterligere 11 nasjoners presidenter samt statsledere, setter hverandre stevne i Praha, i disse vårdager.

DET STORE SPØRSMÅL - og svaret

Hvorfor har verdens ledere ikke somlet seg til å samles om et slikt toppmøte, en halv mannsalder før? Er ikke denne handlingslammelse et tydelig bekreftende eksempel på almenyldigheten av de kjente, treffende Pauli-ord: "Det gode som vi vil, det gjør vi ikke. Det onde, som vi ikke vil, det gjør vi" ..? - HVORFOR? Fordi de har gått mentalt i den onde sirkel; i vanetenkningens evige gjentakelser av ufredens gamle forestillinger.

Som B.Dybwad Brochmann (BDB) treffende sier: "Dyret gjentar seg selv. Mennesket KAN omvende seg selv." (Når gjør vi det?) For reell oppvåkning fra det animalske

til det sant menneskelige i oss, gjelder BDBs viktige påvisninger som medforklaring til førnevnte spørsmål. En kort karakteristikk av den mest aktuelle her, kan sies slik: I forhold til vårt indre - vår private så vel som den kollektive under-bevissthet, befinner vi oss i en halvsovende dagdrøm-tilstand. I en fiktivtenkningens halv-virkelighet. Hvorved vår impuls-tenkning og vår fantasi gjør seg tilsvarende ukontrollert gjeldende. I det indre og det ytre/yttringsmessige. Så lenge vi forsømmer var reelle oppvåkningsmulighet.

For førstnevnte ledere gjelder følqelig: Verdens ledere har ubevisst latt seg forlede til å ledes av "denne verdens" impulsatoriske, usynlig, overleder: ufredsfyrsten Antikrist: - Denne verdens herre" og "denne verdens gud", som Diabolus betitles av selve Evangeliets Mester.

-Naturens hevn

av Svein Tore Øyen

Hendelsen fant sted i Steinkjer, en senhøstes kveld for flere år siden. Foranledningen var et kinobesøk sammen med en god venn, og "Naturens hevn", filmens tittel. Temaet var allerede den gang, hvordan vi skal møte de stadig økende forurensninger/miljøproblemer over

hele verden. Særlig innenfor landbruk/jordbruksnæringen.

HØYAKTUELL

Altså en høyaktuell film som faktisk handler om menneskehetens være eller ikke være her på jorden! Jeg hadde avtalt med min kamerat å være tidlig ute - regnet med mye folk i "Bygdenes by"! Det kunne vi tatt med knusende ro. Der var, sier og skriver 5 personer i kinosalen! Hele 5 personer hadde altså funnet det umaken verd å se

denne filmen som på en fremragende måte anskueliggjør menneskehetens største utfordring i vår tid.

Svaret på hvor tidsånden har sitt fokus, fikk vi da vi kom ut etter filmen: I tilstøtende lokaler, med stor plakate: "Bingo i kveld!". Der så vi et fullsatt lokale hvor man spilte Bingo - -. Vi kjører faktisk rett mot stupet, med "mann og mus", med et færete smil om munnen.

Bl.a. som følge av massemedienes forføring av oppmerksomhetsretningen. Hvorfor er verden så full av ubalanse og

disharmoni? Vår målestokk for fremgang og vekst, er dessverre forfeilet ved illusjonen omkring penger...

Nå, mange år etter, kan vi tydelig øyne at naturens økosystem har en tålegrense, for hva den kan absorbere og reparere på egen hånd.

Nå spiller vi Bingo med hele vår eksistens på jord. "Naturens hevn" kan snart bli til en katastrofal opplevelse for menneskeheten.

-Naturens hevn II

Aktuell kommentar av Svein O. Hauffen

To lære-Sveiner i livets skole, var blant de 5 ovennevnte filminteresserte. Sunntenkende mennesker undrer seg over at den ikke er vist, hverken i TV eller folkeakademier osv. i landet. Forklaring følger... I tillegg til før beskrevne så vi flere eksempler på andre skadevirkninger av kjemikaliejordbruket, på jord, planter, dyr og mennesker. Som bekrefter en god del av det som min far, biokjemikeren og jordbrukeren Dr.rer.nat. Christian Hauffen, holdt en rekke vekkende foredrag om, Norge rundt - i 1960-årene. Hvorav et med tittelen: "Moderne plantevern - en fare som truer oss alle". Aktivitet og medlemstall i "BIO-Dynamisk jordbruksforening" øket betydelig i denne perioden.

Bemerkelsesverdig

Særlig bemerkelsesverdig ved filmen var at det ble vist overbevisende eksempler på kjemikaliejordbrukets uhyggelige skadevirkninger på folkehelsen. Det nye, for mange, var at i tillegg til skadevirkninger fra kunstgjødsel og plantevernmidler, kunne det påvises en rekke eksempler på forferdende helseskader som følge av muggsopp på bl.a. korn. (Kalt aflatoxiner og mycotoxiner) kom mest sjokkerende tilsyne på mer og mindre degenererte og deformerte dyr, hvis pinefulle død var følgen av nevnte. Det ble også vist kreftsyke dyr med degenererte organer.

Kort sagt :!) Muggsoppeffekten forsterker skadevirkninger av kjemi- jordbruket.

2) Muggsoppen florerte ved kjemikaliesvekket "immunforsvar" hos korn i det konvensjonelle jordbruk. Men ikke ved immunstyrkende økologiske metoder 3) Muggsoppen florerte mest ved fuktig korn som hadde stått lenge ute.

4) At seriøse forskere advarte mot samme følger for folkehelsen, ved dyrkning og konsum av kjemikalieprodu-

sert næringsmidler, medvirket trolig til at filmen nærmest ble "sabotert" av visse motkrefter. (Godtroen på Norsk Hydro og kunstgjødselproduksjon, må ikke forstyrres. Samme gjelder for den kjemiske storindustri like profittable produksjon av giftige plantevernmidler m.m.).

Jeg minner om Svein T. Øyens kloke ord om målestokk og penger m.m. i ovenstående.

Seriøs film

Idealistiske menneskevenner ofrer år av sitt liv, for å produsere seriøs film som nevnte - for å gi medmennesker en ny sjanse - til vekkende ombesinnelse o.s.v.

Materialistiske Mammon-venner motarbeider samme - i det skjulte. For at nevnte skal forties, fortrenses, glemmes og skjules mest mulig. Takke Fanden for det...

"Hellas igjen under okkupasjon"

Kollektiver meg her og der

av Jan BojerVindheim

Blant de mange radikale strømningene som dukket fram rundt de magiske årstallene 1967/68 var det også en bølge av alternative og eksperimentelle samfunn, som gjerne ble kalt kollektiver i Norge og communes i engelsktalende land. De største kunne ha flere hundre medlemmer, men i Norge var det vanligere med fire-fem voksne og kanskje noen barn.

Kollektivene var svært forskjellige både i teori og praksis, men baserte seg gjerne på opposisjon til den rådende teknologiske sivilisasjonen. Deltakerne var på ulike vis opptatt av å finne fram til en mere opprinnelig og naturvennlig livsstil, og blir gjerne oppfattet som en tidlig fase av den økologiske bevegelsen. Mange av kollektivene holdt til på landsbygda og var fokusert på økologisk jordbruk og alternativ teknologi, men det vokste også fram alternative grupper i byene.

De fleste av disse kollektivene eksisterer bare noen få år, men noen finnes fortsatt. I det følgende skal jeg se litt nærmere på det ideologiske grunnlaget for noen slike kollektiver og forsøke å plassere dem i de politiske og religiøse tradisjonene der jeg mener de hører hjemme.

Forsøksvis kan vi se på to ulike - men overlappende - hovedtradisjoner; en politisk tradisjon og en religiøs. Disse kategoriene er likevel overlappende, og ikke alle kollektiver lar seg plassere entydig i noen av dem.

Den radikale tradisjon

Alternative samfunn har ofte vært nært knyttet til radikale politiske strømninger. Et eksempel finner vi under den engelske borgerkrigen på sekstenhundretallet. Den mest radikale fløyen av de puritanske opprørene kalte seg The Levellers, fordi de ville utjevne alle skiller mellom menneskene, men også blant disse forkjemperne for sosial rettferdighet var det enda mere ekstreme fraksjoner.

En soldat fra Cromwells republikanske hær ved navn Gerrard Winstanley utga i 1648 en pamflett med tittelen "Sannheten løfter sitt hode over skandalene", der det blant annet heter:

"Enhver som får autoritet i sine hender vil tyrannisere andre: like mange ekte-menn, foreldre, lærere, dommere som det finnes, like mange opptre som undertrykkende herskere overfor dem de har under seg. Uten å erkjenne at deres koner, barn, tjenere, undersåtter er deres medskapninger og har samme rett som dem til å ta del i frihetens velsignelser."

Men Winstanley nøyde seg ikke med å protestere. Sammen med en gruppe på tretti til førti sultne tilhengere okkuperte han i april 1649 et jordstykke som lå brakk på St. George's Hill, nær Walton. De spadde opp jorda, og sådde hvete, neper, gulrøtter og bønner. Dette ga dem det populære tilnavnet The Diggers.

Diggerne levde i fullstendig eiendomsfelleskap - det har jo til alle tider vært slik at det er lettere å dele fattigdom enn rikdom. Til tross for motstand både fra myndigheter og lokalbefolkning, og tilmed et regiment soldater som - da de møtte ord i stedet for våpen - ble såpass interessert at deres overordnede valgte å trekke dem tilbake - holdt de ut hele sommeren og høsten, og vinteren, men da våren kom hadde de fått nok.

Diggernes eksperiment i kollektiv livsstil tok slutt i mai 1650, men det ble ikke glemt. Som arketyp, eller mem om du vil, eksisterer det fortsatt i vår kollektive bevissthet.

Utopistene

Den neste store revolusjonære bevegelsen i Europas historie var den franske revolusjonen, et av de store tidsskille til tross for eller kanskje på grunn av alle sine feil - hvorav den mest iøynefallende jo var at den i stedet for å åpne dørene til frihetens rike, banet veien for et blodig diktatur.

Men nettopp de store og iøynefallende feilene ved såvel det etablerte samfunn som den revolusjonære bevegelsen, stimulerte til nytenking, og blant de store nytenkerne i de åra som fulgte den franske revolusjonen er det ei gruppe som kalles utopistene.

De utopiske sosialistene, som Marx hadde slik forakt for, presenterte ulike, finurlige versjoner av det alternative ideal-samfunnet. Den viktigste, den mest originale av dem, var Charles Fourier, som levde fra 1772 til 1837.

Et av de grunnleggende prinsippene Fourier la vekt på, var at ethvert individ skulle ha muligheten for å realisere sine begjær. Noen mennesker er glade i å bake, andre liker å fiske, eller å spille kort. Noen liker å strikke, andre vil heller reparere maskiner eller holde foredrag. Men disse lystene skifter ikke bare fra individ til individ, de skifter jo også gjennom dagen og fra dag til dag, og gjennom et langt liv. Fourier mente derfor at ingen bør holde på med det samme i mere enn fire timer av gangen.

Det ideelle samfunnet skulle i Fouriers visjon bestå av 1600 til 1800 mennesker, for å oppnå den optimale blanding av menneskelige egenskaper. En slik gruppering av vel 1600 mennesker kalte han en falang, og den skulle holde til i et falangsteri.

I falangen vil hvert individ til enhver tid holde på med det vedkommende har lyst til, men ut fra sin fordeling av menneskelige egenskaper, kunne Fourier beregne at det alltid ville være tilstrekkelig mange som ville bake, passe barn, lage sko osv. En gruppe mennesker som gikk sammen om en oppgave - f.eks. å bake brød - kalte han en serie, og i løpet av en dag skulle hvert individ - etter som det falt seg - veksle mellom et antall slike serier. Hver serie ville igjen dele seg opp i mindre grupper, vanligvis på ca. sju personer som spesialiserte seg på en arbeidsoppgave.

Men gruppene og seriene vil i løpet av få timer gjennomgå en fullstendig utskifting. Etter Fouriers syn vil de fleste individer ha tilknytning til minst 30 slike serier, for å få utløp for sine 32 ulike grunnleggende drifter.

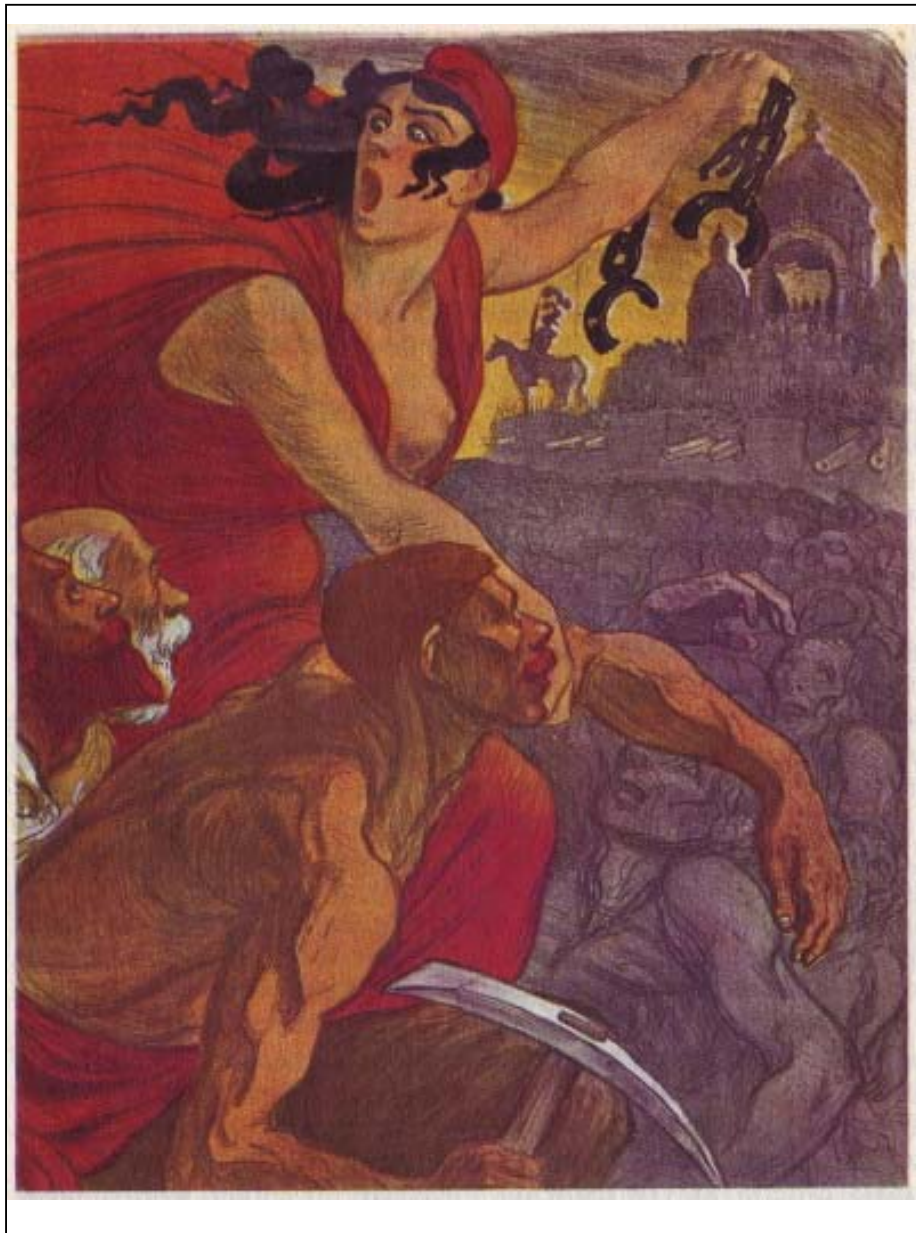
Fourier gikk ikke inn for fullstendig eiendomsfelleskap slik som diggerne. Han mente både arbeide og kapital skulle belønnes, og aksepterte derved en forskjell i økonomisk situasjon mellom innbyggerne i falangen.

Og i tilfelle det ikke skulle la seg gjøre å innføre falangsystemet over hele verden samtidig, så han for seg en gradvis overgang fra små enheter til landsdekkende og verdensdekkende sammenslutninger.

En annen utopist med større praktisk sans var skotten Robert Owen som oppfordret til opprettelse av økonomiske fellesskap kalt kooperativer. Hans ideer om samarbeide til gjensidig nytte ligger til grunn for de en gang så mektige sammenslutningene av produsent og forbruker-kooperativer, som, om enn i byråkratisert og markedsstilpasset form, fortsatt er en viktig økonomisk kraft i mange europeiske land, i Norge under navn som Coop, Mega og Prix.

Anarkismen

Det er ikke lurt å undervurdere innfly-

telsen fra utopistene, men kollektivmemet fikk ytterligere spredning i nye varianter gjennom anarkistbevegelsen i det nittende århundre. Anarkister som Peter Krapotkin la vekt på det frivillige samarbeidet som evolusjonært fortrinn. I sin visjon av en desentralisert, statsløs kommunisme foregriper Krapotkin våre dagers økologiske sivilisasjonskritikk ved å skissere et samfunn basert på desentralisering, sjølbergning og likeverdig samarbeide.

Krapotkin understreket retten til å yte motstand mot de mektige gjennom slike midler som okkupasjon av jord og bolig. Et av hans mest kjente slagord er: friheten gis ikke, den må tas!

En mere puritansk orientert anarkist var forfatteren Leo Tolstoy som forkynte en kompromissløs forening av kristen fundamentalisme med motstand mot enhver verdslig myndighet. Tolstoy mente ingen har rett til å ligge andre til byrde, og la vekt på at enhver som er istand til det skal tilbringe noen timer med kroppsarbeid hver eneste dag.

Anarkismen forente seg ved forrige århundreskifte med arbeiderbevegelsen i form av anarkosyndikalisme som fikk stor innflytelse, særlig i Sør-Europa. Den klassiske anarkismens høydepunkt kom under første del av den spanske borgerkrigen. Den største organisasjonen i spansk arbeiderbevegelse var den anarkosyndikalistiske fagorganisasjonen CNT. Anarkosyndikalistene la vekt på selvorganisering og solidarisk fordeling av de knappe godene arbeidsfolk i Spania ble tilgodesett med. De la også vekt på evnen til selvstendig handling, direkte aksjon, og da Franco og falangistene (som ikke var tilhengere av Fouriers egalitære utopi, men av det ledende høyrepartiet i Spania) lanserte sitt opprør i 1936 var det de anarkosyndikalistiske arbeiderne som grep til våpen og hindret opprørene i å ta kontroll over store

byer som Madrid, Barcelona og Valencia.

Men anarkistene nøyde seg ikke med å stanse falangistene. De ville innføre et bedre samfunn med en gang. På landsbygda opprettet landarbeiderne mange steder jordbrukskollektiver der pengesystemet ble avskaffet og jorda dyrket i fellesskap. Noen av disse jordbrukskollektivene oppsto gjennom okkupasjon av store landeierdommer, andre gjennom sammenslåing av småbruk. Noen avskaffet pengesystemet mens andre innførte ulike likelønssystemer. I byene ble mange bedrifter kollektivisert, herunder også store industriforetak.

Jordbrukskollektiver og okkuperte bedrifter i byene organiserte i løpet av 1936/37 et omfattende samarbeide seg imellom. Og for anarkister lå det en bitter, men ikke uventet, lærdom i at det ikke var fascistene som ødela kollektivorganiseringen, det var tvertimot den kommunistisk dominerte hæren som etter direkte ordre fra Stalin prioriterte kampen mot de anarkistiske kjetterne. Etter manges mening var kommunistenes taktikk en viktig årsak til at republikanerne til slutt måtte gi tapt for Francos falangister.

Pasifismen

Samtidig som de militante anarkistene i Spania forsvarte seg med våpen i hånd mot kommunister og fascistene ble Krapotkins og Tolstoy sine teorier satt ut i praksis på helt andre måter i India. Mohandas Karamchand Gandhi hadde under sine studiedager i London vendt seg til de store opprørene i europeisk tradisjon, anarkister som Tolstoy og Krapotkin, filosofer som Ruskin og forfattere som Thoreau.

Gandhi så på ikkevoldskampen mot det britiske overherredømmet som bare ett aspekt av en omfattende kamp for et mere harmonisk samfunn. Det er på denne bakgrunnen gandhianerne la ned et stort arbeid for å utbre kunnskaper om komposte-

Samfunnsliv for 10 år siden:

Hva er dekapitalisering?

Mange spør: Hva er egentlig dekapitalisering? Hva ligger der i begrepet? Hva er definisjonen?

Dekapitalisering er meget enkelt det som direkte ligger i selve ordet: Det motsatte av kapitalisering. Å dekapitalisere vil altså si å gå den motsatte vei av hva man gjør og har gjort ved kapitalisering, og som har ført til de nåværende tingenes tilstander i verden. Å dekapitalisere vil altså si det samme som å gå den motsatte vei tilbake man før har gått fram. Men således at dette skjer med et nytt sinn, med en helt ny sinnsinnstilling, et helt nytt livsbillede, en helt ny vurdering.

Så må man da spørre: Hva er kapitalisering? Kapitalisering er den tendens og tro hos menneskene at de blir rikere jo høyere en ting verdsettes i tall. Når en tings verdi oppskrives i kroner tror innehaveren han eier en større reell verdi. Derfor tror produsenten at han blir rikere jo høyere priser

han har på varene. Derfor tror lønsmottakeren han på sin side blir rikere jo høyere lønningene er i kroner og tall. De tror på det "naturlige" og merkelige i pengesystemet: De tror at pengene kan yngle. De tror det er rettferdig og riktig at man krever pengerenter av sine medmennesker. Kapitalistene tror man kan drive politikk med pengene og prisene. Kapitalistene tror på alt som heter pengeøkonomi, skinnøkonomi, fiktivøkonomi.

Dekapitalisten tror på det motsatte av kapitalisten. Han tror at velsignelsen for menneskene ligger i den økonomiske og materielle frigjørelse som åpnes ved at priser og pengeverdi reduseres. Dekapitalisten tror heller ikke på renten og rentesystemet, men ser det groteske i kapitalistens tro på pengenes ynglevne. Dekapitalisten tror at den materielle frigjørelse kan nås ved at priser og verdier reduseres mot null, og at menneskene gjør rett i å vurdere sitt arbeide og sin produksjon på samme vis som livets skaper oppholder og vurderer

livets former og frembringelser.

Vi kan også si det slik at dekapitalisering vil si det samme som å bringe den menneskelige økonomi i overensstemmelse med Guds økonomi.

* * *

Der er mange midler som fører fram til dekapitaliseringen, altså veien tilbake fra kapitaliseringen. Et sikt middel er f.eks. "det lønnsomme prisfall". Hele verden tror i dag at når det er dårlig med et individs eller et lands økonomi, så må lønningene heves, resp. skattene heves. Ved høyere lønn, mener individet, blir jeg hjulpet. Ved høyere skatt mener Statsmennene at det kollektive samfunn blir hjulpet når de er i økonomisk nød og ikke kan dekke sine utgifter. De ser ikke at høyere lønninger og høyere skatter uvegerlig fører til høyere priser, og at kappløpet her virker automatisk. Dekapitalisten derimot hevder at økonomisk balanse og lønnsomhet kan oppnås

ved at man går den motsatte vei: Ved at lønningene og skattene reduseres samtidig som prisene derved også reduseres, og mener matematisk å kunne påvise at lønnsomhet kan oppnås like fullt eller like før ved prisfall som ved prisstigning, og således at virkningen ved det lønnsomme prisfall blir en stadig større materiell frigjøring av menneskene i motsetning til prisforhøyelsen og skatteforhøyelsen.

Et annet middel til dekapitaliseringens gjennomføring er rentesystemets opphevelse. Dette er en direkte konsekvens av den nye vurdering.

Et tredje middel til dekapitalisering er amortisasjon og avskrivning.

Et fjerde middel er "å betale sin gjeld".

Men alt dette er altså midler. Dekapitaliseringens begrep og definisjon er: med nytt sinn og ny vurdering å gå den vei tilbake og foreta de manipulasjoner i omvendt orden, som kapitalisten under kapitaliseringen har gått fram.

Vanskeligheten ved å få nyorienteringen anerkjent av det store folk

GE Bonde

Alle mennesker er i dag på det rene med at der eksisterer natur-krefter som setter sitt preg på hele det daglige liv omkring oss. Det store gross av mennesker er også på det rene med at disse naturkrefter følger visse lover som kan registreres og kartlegges. Liksa er alle på det rene med at denne kartlegging og undersøkelse av naturkreftene foregår vitenskapelig fra dag til dag, og at stadig nye naturlover derved blir konstatert. Disse nye naturlover, f.eks. lovene om radiobølger, Einsteins nye gravitasjonslover og relativitetsteorien, teorien om atomkrefte, osv. slår derfor forholdsvis hurtig igjennom hos vitenskapsmennene og det store publikum, fordi de alle er på det rene med at den universelle energi forefinnes som naturkrefter der alle følger universelle, guddommelige lover.

Annerledes stiller forholdet seg når det gjelder anerkjennelsen av åndslivet og tan-

kelivet og den nyorientering som vi bringer dessangående. Her anerkjenner det store gross av mennesker, mange vitenskapsmenn inklusive, ikke at tankelivet og åndslivet representerer krefter, som endog er av den største rekkevidde. Og ennå mindre er det store gross på det rene med at alt tankeliv og åndsliv følger universelle livslover, og at forholdene på åndslivets område er helt analoge med naturkreftene og de naturlover som gjelder for disse. Riktignok har vi maksimen: naturens lov i åndens verden, og denne faller menneskene lett på leben, men de aller fleste mennesker er seg ikke dette forhold handlekraftig bevisst. Fordi altså åndsenergien ikke anerkjennes som den store universelle kraft, og at aller minst denne livskraft følger universelle lover, så har de mange påvisninger som nyorienteringen bringer så vanskelig for å slå igjennom og vinne forståelse hos våre medmennesker.

Tyngdekraft, dampkraft, kjemiske kref-

ter, ja endog begrepene "voldsmakt", og endog "pengemakt", er alle begreper og krefter som anerkjennes og forutsettes i det daglige liv, men "åndsmakt", det er noe som man hverken kan ta eller føle på, eller gripe eller begripe.

Resultatet av dette er at mens man anerkjenner tilstedeværelsen av naturkrefter og naturlover, så anerkjennes ånd og åndsliv ikke som noen kraft, langt mindre en lovmessig kraft. Alt vedrørende åndsliv og tankeliv ansees å være "tilfeldig" og vilkårlig, det ene kan like godt skje som det annet, og derfor er f.eks. "historien" læren om de "tilfeldige" hendelser som menneskenes liv opp gjennom tidene er sammensatt av, – og ikke resultatet av en kjede av lovbundne krefters virke, lovbunden årsak og virkning, hvorfor man altså mener at de historiske begivenheter ikke er determinert og derfor noe som man kan lære av. Med den konsekvens at historien "gjentar seg" uten at menneskene derfor blir klo-

kere og visere. Man anerkjenner ikke: som man tenker så handler man, og at da tenkingen er lovmessig bundet er også alle handlinger determinert.

Det som det derfor gjelder om er å hamre inn i menneskenes bevissthet at liksom naturkreftene eksisterer og er lovbundne, likeså eksisterer åndslivet sm veldig krefter som følger en lovmessighet som både kan registreres og kartlegges (eksempelvis "kjenn treet på fruktene").

Dette er det essensielle i dagens situasjon. Om ikke mange år vil man her være på det rene med at når vi hittil har talt om naturlover og livslover som to forskjellige begreper, så vil disse begreper til slutt falle sammen, på samme vis som man i dag i atomalderen er på det rene med at der ingen forskjell er på materie og ånd. Verden og universet er bygget opp av en enhet: av energi: av ånd.

Fra vind til storm?

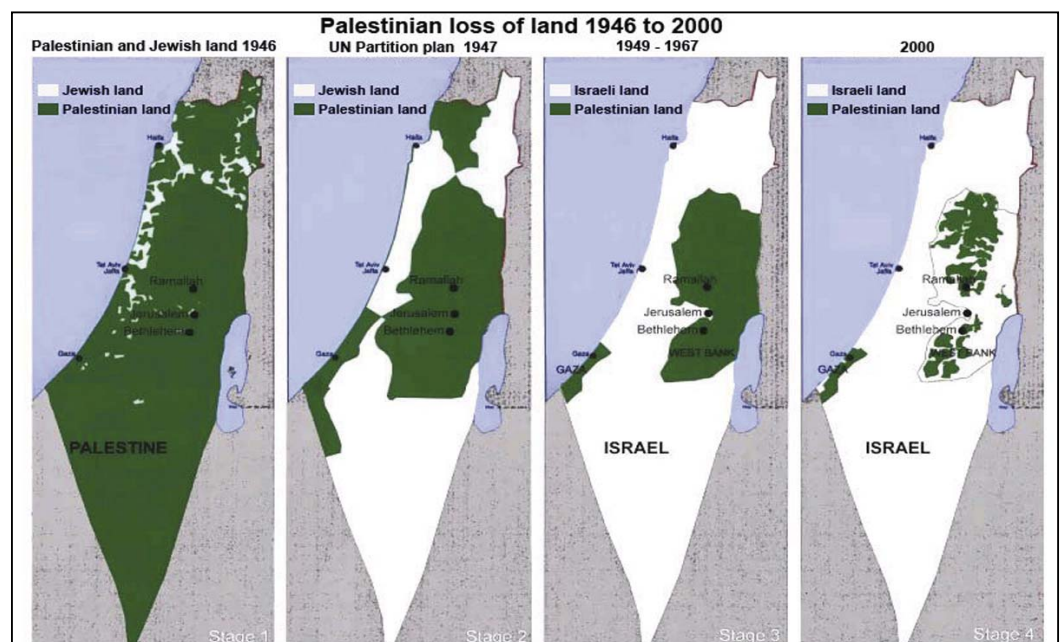
Overskriften er ikke en værmelding i vanlig forstand. Det gjelder noe annet – som kanskje likevel er stormfullt.

ETTER å ha lest redaktør Hallgeir Westrums kommentarartikkel "Kraftig nei-vind", 19.mai – ante jeg at noe kunne være i emning. Sikrere ble jeg noen dager senere, for samme ord ble brukt på lederplass i Halden Arbeiderblad, 25.mai. Og - ikke nok med det. I samme utgave kunne man også lese artikkelen til organisasjonen Nei til EU, Østfold: "EU blir stadig mer overnasjonalt". Aha – tenkte jeg – skal vi endelig få en bred og avslørende debatt omkring hele den globale galskap, som også politikere i Norges Storting har vært med på.

I TILFELLE er det på høy tid. Alt for lenge har vi bare skjovet problemkomplekset foran oss, og gått på gummisåler – uten tanke på det virkelig alvorlige som i årevis har foregått. Heller ikke har vi luftet eller søkt etter en tidsaktuell og fornuftig, norsk helhetsløsning. Hvorfor?

AVSLUTNINGSVIS vil jeg nevne Synnøve Fjellbakk Tafta, juristen som nok en gang er blitt tvangsinnlagt – nettopp fordi hun i årevis har avslørt hva som har foregått – foran og bak politiske kulisser (Nyhetspeilet.no). Og helt til slutt: Skal vi fortsette å behandle mennesker på den måten? Farlige for myndighetene, riktig nok – men mennesker som vil opplyse og advare oss

Thorbjørn Andersen. Halden.

Fra Røvika skole til Røvika ungdomssenter:

Om å slå bunnen ut av et helhetlig tilbud

Av Dag Ove Johansen

(lærer ved Fauske off.skole/Røvika skole i årene 1972-1993)

Dette innlegget bygger i hovedsak på artikkelen undertegnede skrev i fagtidsskriftet "Spesialpedagogikk" nr. 7/1993.

Prosjekt S handlet om en dramatisk omorganisering av de statlige spesialskolene i landet. For Røvika skoles vedkommende, førte det til en omorganisering til barnevernsinstitusjon f.o.m. 01.08.1992 – i navnet. I virkeligheten hadde den faktisk fungert som en barnevernsinstitusjon med egen skoleavdeling de siste årene og representerte et solid helhetstilbud for barn og unge i fylket. Skoleavdelingen innehadde stor faglig kompetanse, noe som bl.a. førte til at mange ungdommer med negative opplevelser i forhold til vanlig skole, igjen begynte å fungere. Det var snakk om å skape trygghet og mestringsopplevelser i læringssituasjonen, gjenoppbygge selvbildet og øke motivasjonen for videre skolegang. Det ble hevdet fra "sakkyndig" hold at fylket ikke drev noen form for grunnskole og at ingen barnevernsinstitusjoner hadde egen skoleavdeling, derfor måtte da ungdommene som bodde på langtidsavdelingene i den nyetablerte Røvika Ungdomssenter gå i kommunale skoler.

Lærerne ved Røvika skoles argumentasjon for en fortsatt drift av skoleavdelingen, ble kun oppfattet som et forsøk på å opprettholde egen arbeidsplass uten at elevenes beste var tatt i betraktning. Det ble til og med uttalt fra ikke-pedagogisk hold i Røvika at lærernes argumentasjon for fortsatt drift av skoleavdelingen var "lite faglig begrunnet" og "uten sammenheng med utviklingen i samfunnet for øvrig".

Slik ble altså bunnen effektivt slått ut av et helhetlig tilbud for barn og unge i Nordland.

Samtidig som denne debatten foregikk omkring skoleavdelingen i Røvika, viste det seg at en tilsvarende institusjon i Bus-

kerud, Åsgård senter for ungdomsvern, beholdt sin skoleavdeling til tross for at institusjonen ble overtatt av fylkeskommunen. Åsgård senter hadde høstet meget dårlige erfaringer med å la elevene gå i kommunale skoler. Konsekvensen ble at de gjenopprettet skoleavdelingen ved senteret. Påstanden om at ingen barnevernsinstitusjoner drevet av fylket hadde egen grunnskole, ble dermed tilbakevist. Også dette argumentet ble trukket inn i debatten rundt utviklingen av skoleavdelingen i Røvika, men bestemmelsen var allerede tatt og ingen nye argumenter var av interesse for de kreftene i Røvika som ønsket en nedleggelse av skoleavdelingen i 1992.

I 18 år har altså Fauske kommune hatt ansvaret for undervisningsopplegget for ungdommene ved Røvika Ungdomssenter. I Saltenpostens oppslag nylig fremkommer det at fylkeskommunen for to år siden gjennomførte en undersøkelse som konkluderte med at de ikke var tilfreds med skoletilbudet for Røvika-elevene ved Vestmyra ungdomsskole. Fylkeskommunen ønsker nå å gjenopprette en egen skoleavdeling ved institusjonen. (Det er viktig å være oppmerksom på at i mellomtiden gikk jo Røvika Ungdomssenter over fra å være fylkeskommunal til på nytt å bli en statlig drevet institusjon for noen få år siden. Ringen er sluttet...)

Et helhetstilbud er mulig

Slik det fremkommer i Saltenpostens oppslag ligger det ikke særlig bra an for et tett og godt samarbeid mellom det statlige Røvika Ungdomssenter og fylkeskommunen med ansvar for skoletilbudet. Når Røvikaledelsen ikke har visst noe om dette før stillingsannonse om tre lærere til en gjenopprettelse av en egen skoleavdeling kom for dagen, er dette både beklagelig og bekymringsfullt.

De aller fleste ungdommene ved barnevernsinstitusjoner har gått i store skolekomplekser med mange elever i hver klasse der de har hatt mye motgang og mange

nederlag. Så lenge "det normale opplæringstilbudet" er enerådende ved de fleste skoler, så blir ikke denne typen ungdom "sett" og får det tilbudet de har krav på. Et opphold ved en liten skole med små grupper er det aller beste for å bygge dem opp, gi dem mestringsopplevelser og selvtillit. Det er her snakk om selvbildebygging i et godt tilpasset spesialopplegg i motsetning til selvbildeknusing som ofte skjer i "det normale opplæringstilbudet". Deretter kan man sluse elevene inn i det såkalte "normale" skolesystemet.

Men det finnes heldigvis kommuner som mestrer slike utfordringer. Til det er det bare å si følgende: **Se til nabokommunen Saltdal** (jfr. pkt. 3 i listen under).

Det er mulig å gjenopprette et helhetlig tilbud for ungdommene ved Røvika Ungdomssenter, men dette forutsetter etter mitt syn følgende:

Et nært samarbeid mellom det statlig drevne Røvika Ungdomssenter og fylkeskommunen.

Et nært samarbeid mellom internatdel og skoledel ved institusjonen (jfr. det gode samarbeidet ved Røvika skole mellom avdelingene på slutten av 80-tallet/begynnelsen av 90-tallet)

Alternativt skoleopplegg for elevene (jfr. PALA, det pågående Prosjekt Alternative Læringsarenaer ved Rognan Ungdomsskole)

Gjenopprettelse av de fire O'ene fra Røvika skole: **Opplæring, opplevelse, omsorg og oppdragelse** – med fokus på mestringsopplevelser og muligheten til å gripe inn overfor elevene og sette klare grenser

Ad. Punkt 3:

PALA-opplegget startet ved Rognan Ungdomsskole høsten 2007. Prosjekt Alternative Læringsarenaer viser at en lokal skole i samarbeid med kommunale etater kan starte et positivt alternativt skoletilbud for elever som ikke finner seg til rette i vanlige klasser. Undertegnede var ansvarlig pedagog i prosjektet. Etter ett års drift var resul-

tatet av satsingen så vellykket, at også Nordland Fylkeskommune og Høgskolen i Bodø ville følge prosjektets gang. I sitt tredje år er PALA en del av det fylkeskommunale opplegget under samlebetegnelsen "Ungdom i svevet" (se prosjektets nettside på <http://www.fylkesmannen.no/hoved.aspx?m=29659>).

Noe av effekten ved PALA:

Nedgang i fravær

Økt arbeidsinnsats og interesse

Bedret konsentrasjon

Flere mestringsopplevelser

Økt selvtillit

Alle fikk karakterer i alle fag i vårsemesteret

Vitnemål til elevene i 10.klasse

Elevene har trivdes i gruppen

Ad. Punkt 4:

I begrepet oppdragelse ligger et element av grensesetting og ansvar for eget liv. Pendelen har en tendens til å svinge til ytterkantene, slik at man går fra et autoritært og undertrykkende regime til det motsatte: – ingen grenser, eller man får ikke lov til å/vil ikke/kan ikke gripe inn overfor uønsket atferd. Her må det kunne finnes frem til en gylden middelvei som alle er tjent med. Det er ikke minst viktig for ungdommene at de vet hvor grensene går, men da må man ha "klare" voksne, som "ser" ungdommene, som bryr seg og er engasjerte medspillere i systemet. Det må bli slutt på "papirflytterne" og de såkalte "fagpersonene" som ser mer på at tiden skal gå fortest mulig frem til arbeidsslutt enn å engasjere seg i ungdommenes ve og vel.

Jeg ser det som en styrke for Røvika Ungdomssenter at skoleavdelingen blir gjenopprettet. Det blir flere "hester" å spille på, men det krever et tett og nært og engasjert samarbeid mellom "hertene" og ikke så mye mellom "hjertene".

Pengeøkonomiens fortrinn og farer

Anders Ryste

På det lille gårdsbruket på Vestlandet hvor jeg vokste opp omkring 1. verdenskrig besto familiens økonomi i å utnytte og nyttiggjøre seg naturens ressurser på beste måte. Noen kroner vantet iblant som betaling for et slakt vi hadde til overs eller for ei korg egg, men pengene spilte liten rolle. Da heller nok ull til å spinne, nok hud til å barke og lage lær av, nok ved til å varme opp med og nok korn til å male mel for kveldsgrauten.

I dag er alt annerledes. I dag hentes alt forråd for husholdningene på supermarkedene. Ingen behøver lenger å tenke realøkonomisk. Varene er der om du bare har penger til å kjøpe med. Men så oppstår der en angst for at naturressursene ved den moderne teknikks hjelp, skal bli uttømt eller på annen måte ødelagt. Vi har fått naturvernere i hopetall. Luft, jord og vann må ikke foruren-

ses. Igjen tvinges menneskene inn på spørsmålet om bruken av naturen som den vi i virkeligheten alle lever av.

Så er det at begrepet fiksjonsøkonomi som Koth Norbye kaller det, eller som jeg helst vil kalle det, fiktivøkonomien, oppstår i språket. Fiksjon eller fiktiv betyr jo noe som er innbilt eller oppdiktet. Allerede hos profeten Moses dukker begrepet billeddyrkelse opp. Gullkalven som et bilde å dyrke fremfor dyrkingen av de kalvene som kua gav. Han gav de strengeste forordninger mot at gullkalven ikke måtte komme isteden for de naturlige kalvene i jødernes fantasi. Men dessverre, dette skjedde jo og vi fikk den første orienteringen om den livsfarlige fiktivøkonomien. (De originale 10 bud).

Nå er det imidlertid slik at fiktivøkonomien som har bygget seg opp, og som gjentakende har ramlet sammen igjen siden pengene ble tatt i bruk, har ikke bare vært til forbannelse. Hvorledes skulle store tiltak, slikt som graving av kanaler, utsprenging av gruber, ferd gjennom luften og over havene kunne bli finansiert om ikke menneskene hadde introdusert et bankvesen, en børs eller store multinasjonale selskaper, tiltak satt i gang som ikke kastet noe av seg på åremål frem i tid? Menneskene lever ikke av penger (fiktiver), men brukt som formidlere av virksomhet, er de den aller største oppfinnelse i menneskenes historie.

Likevel, det kleber en risiko ved fiktivøkonomien, en risiko våre ledende økonomer inntil i dag har oversett, og våre politikere har ikke kunnet følge opp. Den nye og

fantastiske muligheten som menneskene har fått takket være bruken av pengevalutaen, denne som-om-verdien, må ikke tre isteden for materiens reelle, iboende verdi. Skjer det, uten at menneskene vet bedre, da bygges det opp i alle land et fiktiv-økonomisk byggverk, et system innen økonomien bygget på symbolene og som kommer i strid med realøkonomiens utvikling og vekst. Realøkonomien lever vi av. Alt annet er dikt og fantasi like mye i dag som det var i min tidligere oppvekst på den vesle bondegården, eller på Moses sin tid.

Når forholdene jo er slik, hva kan det da komme av at landenes ledende sosialøkonomer kun beskjefter seg med fiktivøkonomien som om den var en del av virkeligheten og ikke som det den er, en oppdiktet oppfinnelse, riktignok en storslagen oppfinnelse som til en tid hjelper til å fremme realøkonomien, men dessverre for i neste tid bidrar til å ruinere den. Blir det fiktivøkonomiske systems kostende større enn prisen på vår reelle produktions utvikling og vekst, ja da kommer automatisk det som kalles dårlige tider. Ingenting lønner seg lenger.

Hva jeg skriver gjelder ikke bare de gamle økonomene, men også de nyere. Hvorfor blir ikke pengeøkonomiens fortrinn og farer belyst? I dag da all verden bygger på en velorganisert fiksjonsøkonomi, men med arbeidsledighet og nød til følge. I dag da myndighetene danser en dødsdans omkring fiktivene, slik jødene i sin tid danset omkring gullkalven, burde økonomene være våkne og si ifra.

Samfunnsliv for 10 år siden:

En glad historie om livet!

Av Armand Edgar Nyhus

Skogliene ligger dunkle og blå oppover dalsidene, drømmende i augustkvelden.

Det er efterårsfred over skapningens tilværelse, og jeg som menneske er iakttagertil denne tilstand i livet, da livet står fullskapt, og dagen takker for seg og tilværelsen sier: Dagen er hellig, lyset er hellig, og tilværelsen taler inn i alt levende og forteller det!

Det er kornåkrer som risler stille i nattevinden, der du, en ensom livets iakttagert, går forbi og ser på stjernene og månen som henger over skogliene i vest. Det er en sang i natten fra universet og til deg menneske. Livets historie i en høysang, du hører trærnes sus under himmelen, og det forteller deg om den store ånd som er til i alt! Trærne på din veg er venner, de står der i mørke konturer og gir deg ly for regnet om det kommer. Men regnet er en venn, som livet er en venn, for den som ser og elsker livet, og ser det som det verdifulleste på veien! Det er fugler som synger deg våken når dagen gryr! Bekken som klukkende slukker din tørst, blomster som fanger ditt øye og forteller at selv ikke Salomo var kledd som en av dem. Ja, livet forteller – gjennom blomster og trær, og den hellige lunden av gamle trær, der graset er frodig og grønt og det vokser stor grov einer, og fuglene flyr igjennom – at livet er hellig.

Utdrag fra Essays av G.E. Bonde:

Kunstneren og vi

Innsendt av Armand E. Nyhus.

Menneskene har fått en gudegave, fantasiens gave. Forebildningsevnen er det som hever menneskene opp over all skapninger, og gjør dem skapt i Guds billede. Denne evne er det som er grunnlaget for den menneskelige kultur; uten den var den menneskelige sivilisasjon ikke mulig, uten den var fremskrittene ikke kommet eller nådd så langt som skjedd.

Denne gudegaven er det også som muliggjør det vi kaller kunst. Menneskene har evne til å ettergjøre naturen, omforme naturen, skape i naturens billede — menneskene har skaperevnen.

For så vidt er alle mennesker kunstnere, og større kunstnere jo mer utviklet deres skaperevne er. Ethvert menneske kan være kunstner i sitt fag. Og det er mot den største mulige fullkommenhet på dette område vi alle strever — som noe av det som er livets mål. Men når vi i alminnelighet taler om kunstnere, da er det ikke de mer eller mindre mekaniske utøvere av gudeevnen — men vi mener "de frie kunstnere", de medmennesker som evner å gjengi det sjeleliv som rører seg i naturen, det være seg bildende kunstnere, malere, tegnere, billedhuggere, eller diktere, tonekunstnere og skuespillere. Alle disse utøvere av våre skjønne kunster spiller den største

rolle i det menneskelige kulturliv, fordi de hver på sin måte evner å fremstille i synbar, hørbar eller direkte sansbar form det sjeleliv og tankeliv som ligger bakom all natur. Dermed kommer de sine medmennesker til nyttig hjelp, fordi det alminnelige menneske som bekjent har vanskelig for å gripe og fastholde hva som tilhører den abstrakte verden, den del av tilværelsen som ikke direkte tilhører materien, og som man derfor ikke umiddelbart kan ta og føle på. Og denne kunstneriske, artistiske evne kommer da til å spille en stor rolle i den menneskelige kulturs skaperverden, fordi jo som bekjent det er tanken og sjelsvirksomheten som er det primære og som skaper. Artistene får altså en veldig betydning også når det gjelder den materielle kultur.

Erkjennelsen av dette har ikke alltid vært levende i vårt folk, og derfor har våre artister ofte fristet kummerlige kår. Men dette bør bli annerledes. Og våre kunstnere selv må tre inn i det offentlige liv, fordi den harmoniske kulturutvikling krever deres medvirkning. Den sanne kunst er nemlig ikke til for kunstens egen skyld. Kunsten er til for livets skyld. Også for samfunnslivet.

Bransjestyret Utdrag fra Essays av G.E. Bonde.

Innsendt av Armand E. Nyhus.

Bransjestyret må komme som et ledd i den naturlige utvikling. Uten bransjestyret ingen planmessig, bevisst økonomi. Uten bransjestyret kan totalitetsøkonomien ikke gjennomføres.

Hvorfor?

For enhver planmessig økonomi må ha oversikt over befolkningens konsum og behov, og dermed herredømme over den forhåndenværende produksjon.

Enhver livsfornødenhetsvare hører hjemme i sin bransje. For at bransjens menn til enhver tid skal vite om det produseres for lite eller for mye, må bransjen ha forbindelse med regnskapsentralen. — Bransjemennene får her vite stillingen m. h. t. produksjon og konsum, og innretter seg frivillig og selvvirksomt deretter. Er nødvendig produksjon for liten, økes den. Kan de nåværende bedrifter ikke produsere nok, angis derved vei for selvvirksomheten til anlegg av nye bedrifter.

Fordelingen av produksjonen som skal presteres i et år skjer selvvirksomt og frivillig med rettledning i tallene.

Hvordan kan dette skje frivillig og selvvirksomt? Jo, til grunn for hele den nye samfunnsorden ligger jo en helt ny åndsinnstilling hos menneskene: Produksjonen for livets skyld, altså produksjonen for menneskenes skyld, ikke for "pengenes"! Og ut fra gjensidighetsprinsippet: Alt hva jeg i min bransje vil at de andre bransjer skal gjøre mot meg, vil jeg i min bransje gjøre mot de andre. Jeg vil altså være med på kappestriden om i min bransje å levere best mulig varer i størst mulige mengder til billigst mulige priser! Her vil menneskenes sportsånd finne sin utløsning. Alt vil gå selvvirksomt og selvfølgelig, når helhetssynet og den nye mentalitet har gjennomsyret menneskene. Når alle mennesker spør: Hva kan jeg gjøre for deg. —

Inntil da vil det være nødvendig med en kontrollinstans tilsvarende "Staten", en meget begrenset sentralorganisasjon i for-

bindelse med regnskapsentralen, som overvåker at bransjens hele tiden ivaretar helhetens tarv. Vår skjebne er sosialisert. Innen hver enkelt kommune vil også hver bransje til å begynne med måtte ha sitt bransjestyre av representanter for ens bedrifter, som avtaler seg imellom om sin bransjes fellesanliggender, likeså hver bransje sitt bransjestyre.

Hver bransje får til å begynne med også et råd av representanter fra forbrukerne, som velges etter den frie valgmetode. Dette gjelder både det som nå er "offentlige" og "private" bransjer.

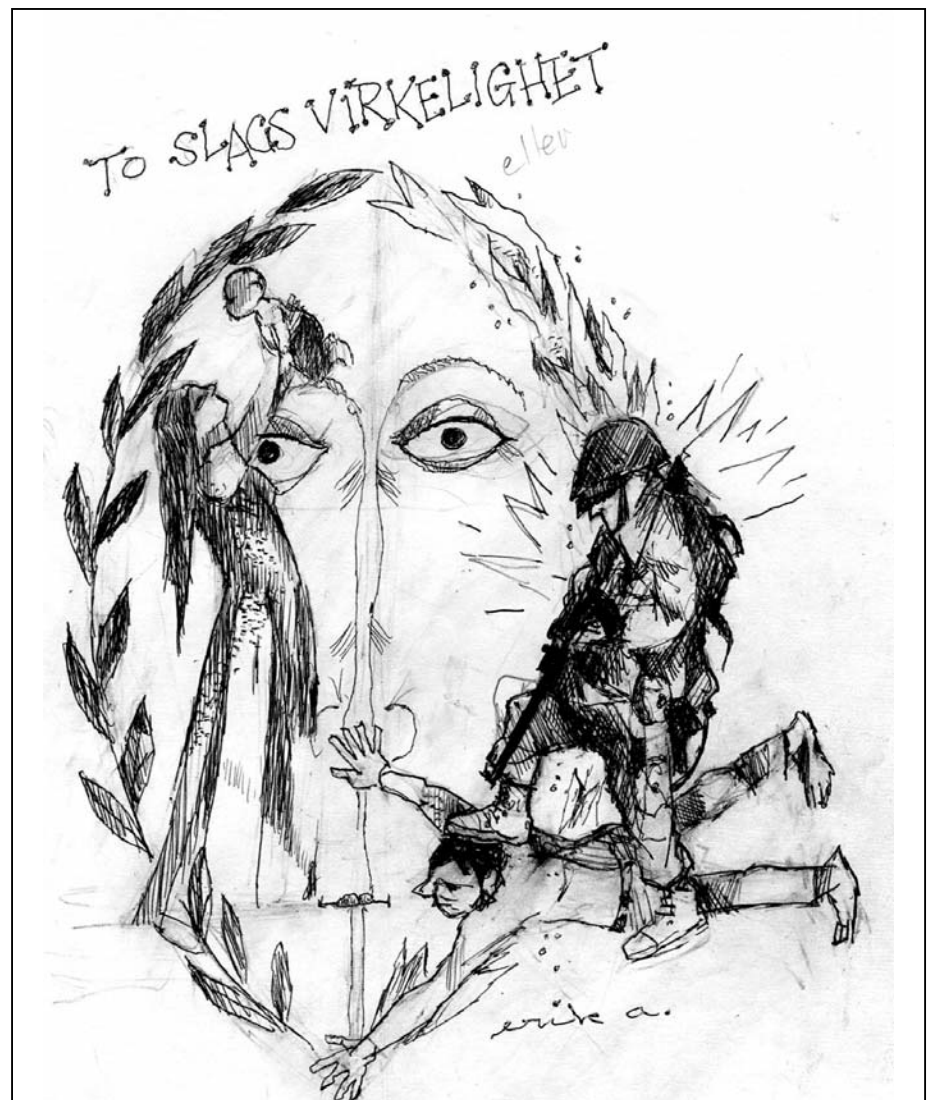
Innen den nåværende kommunalordning vil alle bransjer måtte bli fri og ha sin egen økonomi: elektrisitetsverk og gassverk, vann og kloakkvesen, vei og gatevesen, renovasjon, "forsorgsvesen" så lenge dette trenges, skolevesen, kirkevesen osv. Bransjene styres av sine fagmenn. Men hver bransje har altså sitt råd av det forbrukende eller interesserte publikum, hvem på denne måte og til enhver tid bransjens menn står ansvarlige overfor.

Hvordan få oversikt over behovet og forbruket? Regnskapsentralen vil her gi rettledning. Rettledning vil publikum selv ha gitt, ved på forhånd å ha oppgitt sitt behov for kommende år. Istedenfor at hver og en "selvstendig borger" nå innleverer sin "selvangivelse" til ligningskontoret, så vil i fremtiden i stedet bli å innlevere sin "ønskeliste" for det kommende år, derved vil regnskapsentralen til enhver tid skaffe seg oversikt over det forhåndenværende behov.

Som endemål vil vi ha fritt drivende bedrifter innen de enkelte bransjer, sammenbundet med fellesinteressens frivillige bånd, og frivillig underordnende seg regnskapsentralens tall, som blir alles gode venn og beste tjener.

I en overgang vil trenges råd og enkel kontrollorganisasjon, inntil den nye åndsinnstilling overflødiggjør dette. Alt så når vårt åndsliv: vitenskap, skole,

kirke og presse har oppfylt sin misjon: å gi mennesket følelsen av dets plass i helheten.

Samfunnsliv for 10 år siden:

Folketrygdfondet

Av Eiliv Bakke, Skjåk/Lillehammer

Dersom man innfører eksistenstrygd for alle og sørger for at det er varer å få kjøpt i butikene og tjenester å få kjøpt i institusjonene, da vil Folketrygdfondet bli overflødig. Og pengene vil få tilbake sin opprinnelige funksjon. Å være byttmiddel og verdimåler.

TRELLDOM - FORNYELSE, OG BEFRIELSE

Jo mere sjøvann vi drikker,
jo tørstere vil vi bli
På samme vis virker penger
Gjør oss gradvis mere ufri
Mest de mange - vi ikke trenger...
Det pengekjære, er begjæret fra det bør vi oss befri
Før det får mest å si
(Om vi vil bli helt menneskelig)
Blant trelle i Mammons spill hvor så mange av oss
går seg vill - på den brede vei...
Kanskje også du og jeg?
Gi heller flere penger til
et blad som bedre samfunn vil
fremkalle - og best bidra til

SOH

Når samfunnet er sykt

Even Lorch-Falch

De fleste samfunnsforskere har hyllet en sosiologisk relativisme. De går ut fra at ethvert samfunn er normalt såfremt det fungerer og at ordet sykkelighet bare kan brukes om individets sviktende tilpasning til samfunnets livsform. Å tale om dårlig psykisk helse hos et helt samfunn, slik Dybwad Brochmann og senere Erich Fromm gjør, skal man ha seg frabedt!

Det er klart at stat, fylke og kommune "fungerer" når skattestrømmen er upåklagelig. Men er det klart at det forveksles eller settes likhetstegn mellom det levende samfunnet og dets institusjoner? Er det ikke begrepsforvirring? Menneskenes sjelsharmoni synes å avta i takt med veksten og trivselen hos institusjonene!

Vi er blitt hjemløse i vårt eget samfunn. Avstanden mellom individer og institusjoner øker proporsjonalt med sentraliseringen. Institusjonene, som ble skapt for å tjene oss, har for lengst begynt "å leve sitt eget liv". Ja våre institusjoner har nå prioritet fremfor oss mennesker. Snart dominerer de fullstendig vår livsform. Du og jeg er opphørt å være personer i institusjonskartoteker, vi er så å si bare et nummer, et fødsels- og personnummer fra vugge til grav. Selv er vi mer eller mindre konturløse bakgrunnsskygger. Vi er blitt som en saueflokk med et bumerke på vår panne og vårt bryst, eller en bøling som er øremerket og plassert i båser for regelmessig mjølking.

Jo da, kjære samfunnsvitere, det er ingen tvil om at det fungerer. Se bare på de store statsinntektene. Eller de enorme oljeinntektene og bensinavgiftene! Og se hvordan statens departementer og avgiftsmyndigheter trives og skryter av hvor "godt" Norge nå går. Men hvilket "Norge"? De store statsinntekter var og er vel utgifter for oss? Og nå spør jeg: Var det ikke samfunnet, det levende samfunn i kjøtt og blod, du og jeg, som skulle trives?

Når vi ser tilbake på lønnskonflikter, streiker og utilfredsheten når organisasjonene hisser seg selv og hverandre opp, er alt dette tegn på et samfunn i balanse og harmoni? Er de overfylte psykiatriske institusjoner, nerveklubber, den økende kriminalitet og stoffmisbruk symptomer på et sunt samfunn? Hva med de psykosomatiske lidelser som alle i mer eller mindre grad har føling med? Hva med vårt milliardforbruk i medisiner og lykkepiller; er det ikke alt sammen tegn på at det står dårlig til med samfunnets psykiske helse?

Det er ikke plass her til å komme inn på detaljerte årsakskomplekser, men jeg peker på en viktig retning å slå inn på, nemlig desentraliserings vei, som innebærer både en politisk, økonomisk og sosial nyorientering. Det betyr blant annet en radikal tenkemåteforandring. Som en logisk konsekvens av at institusjonene lever sitt eget liv, fortsetter byråkratiet sentraliseringsvanviddet. Staten får stadig flere oppgaver og funksjoner. Kommuneinndelingen har resultert i større enheter. Slik også i skole og næringsliv. Tross advarsler fortsetter gigantomanien, storhetsvanviddet. Man tenker i kvantitet og skaper den sentraliserte stat i robotiseringens hellige tegn. Mennesket selv er degradert til å være et middel for denne utvikling.

Systemet fungerer, ja vist, men det eser ut på bekostning av hele det levende samfunns psykiske helse! Ingen sosiologisk relativisme kan bortforklare dette, og ingen tilpasningsterapi kan demme opp for systemofrene.

Hvor bliver Jarl Hellesvik

Av Oddmund Pedersen, Alta

På slutten av 1990 studerte vi miljølære på høgskolen. Det var mange fantastiske opplevelser med deg når du debatterte tema, havet og fiskens vandring. Selv foreleserne lyttet på deg og gav deg medhold, for dette kunne du. De siste årene har jeg lett i media etter innlegg fra deg om det som skjer i havet og spesielt oppdretts-næringen, og det mange vil kalle for miljøkriminaliteten som skjer innen den næringen.

Selv er jeg kokk, og har etter årene som er gått, fått betenkelig-heter til å spise og servere oppdrettslaks. Jeg vil gå litt tilbake i tid til slutten av 70 tallet, til oppdrettens spede begynnelse. En erfaren seinotfisker uttalte følgende om oppdrettslaksen: Med sine erfaringer, mente han at dette ikke kunne ende godt. De skal jo bo i sin egen kloakk, ikke 4-5 uker, men i flere år, og det må bli sykdommer av dette. Han var forutseende.

På 80-tallet skulle jeg kjøpe laks fra en oppdretter i Nord-Troms. Ja, sa oppdretteren, dette passer bra fordi laksen nå er ny-medisinert, og denne medisinen er selvfølgelig bra for oss mennesker også. Faktisk trodde han på det den gangen. Dette viser bare hvor vettet og forstanden var. Jeg stod over handelen.

På slutten av 80-tallet solgte butikkene røkt laks med store sår på skinnsiden. En som den gang jobbet i næringen sa at selv sjøl-død laks, som er salter og røkt, kan trygt spises.

På slutten av 90-taller ble det brukt 48.000 kg antibiotika totalt i oppdrettsnæringen. En marin-biolog fortalte oss studenter om det fantastiske som næringen

skryter av, er at forbruket nå er kommet ned i 9 tonn. Helt korrekt, men de sa ingenting om at denne var 7 ganger sterkere

Det har vært sagt at rømt laks dekkes av forsikringen, men at død laks må oppdretteren selv bære tapet. Hjelp oss, hva kunne ikke skje, og mest sannsynlig har det skjedd. Rømt laks er vanlig etter det jeg kjenner til. I Altafjorden for noen år tilbake ble det antydnet at over 70.000 laks var på rømmen. Vel, ingen innrømmet å ha mistet noe. Hva var Sannheten?

På Seiland, i Fiskebukta, har man kun-

net fange laks med håv i det siste. Det antydes at det er mange, mange tonn med laks på rømmen på den sia av øya. Men igjen, ingen eiere.

Det er rømt 45.000 yngler fra en oppdretter fra et annet område på Seiland for ikke lenge siden. Vi får håpe at de blir til mat for torsken. Yngelen er ferdig medisinerert, slik at nå kan vi trygt spise torsken, for nå er den frisk!

Små kommuner omfavner oppdretteren som etablerer seg i deres fjorder. Kanskje det blir 4 - 5 arbeidsplasser. Men snakk

med fiskerne, som etter en viss tid opplever døde fjorder.

Dette er nå ikke oppdretteren sitt problem. Det ligger enorm butikk i dette, når større konserner kanskje betaler 100 millioner kroner for konsesjonen. Etter omsetningen i milliarder i Nord-Norge, vil jeg påstå at dette ikke står i forhold til antall arbeidsplasser.

Vel, dette var en del av mine tanker om den næringen og må til slutt spørre: Hva vil framtiden bringe, og hvor bliver Jarl Hellesvik?

Hva er penger? Fungerer de ikke slik vi har trodd?

Av Even Lorch-Falch. Cand. Philol.

Helt opp til i dag har norske skoleelever lært at det opprinnelig alltid sto en realverdi bak pengene. Penger fungerte altså som byttmiddel for denne realverdien. Penger ble dermed naturlig nok også kalt "fungible midler". Penger fungerte på vegne av noe. De avspeilte noe reelt. Selv for et barnesinn var det ikke mer mystisk, symbolsk eller abstrakt enn at leken med penger i et "Monopol"-spill alltid var analogt med det som foregikk i det levende samfunn og blant de mennesker som opptrådte der.

Historisk forskning sannsynliggjør at pengeutmynting oppsto ved de gamle templer. Senere ble denne funksjonen overtatt av fyrstene og kongene, mens det i moderne tid er blitt statens oppgave.

I naturalhusholdningens tid, da enhver var seg selv nok, hadde man intet behov for penger. Man skaffet selv til veie alle livsformøndenheter man trengte. Men etter hvert som man ble avhengig av naboens

produksjonsytelser, ble det behov for verdimåler og byttmidler. Opprinnelig var ett storfe (f.eks. okse) verdimåleren. Men fordi dette ble for tungvint, fikk man i stedet et metallstykke som fungerte på vegne av vedkommende storfe. Der sto det avpreget et storfe. Det sto altså en realverdi bakom hver penge.

Oppfinnelsen av penger muliggjorde en stadig økende arbeidsdeling mellom folk, og vi kom etter hvert over i en differensiering. Dermed fikk vi det fantastiske samvirke som heter pengehusdning. Pengene fungerte stort sett på vegne av skapte realverdier og arbeidsytelser. Bakom pengene var det alltid realverdier, altså virkelige verdier!

Så kunne det hende at man lånte ut storfe eller trekkdyr til andre, som til gjengjeld for dyrenes arbeidsytelse og avdrått ga dyrene mat og husly. Som takk for lånet fikk eieren av dyret (utlåneren) den kalven eller føllet som det utlånte dyret nedkom med i låneperioden. Eieren fikk rente av sitt utlån, men det var en naturlig rente. Vi kan kalle det virkelig, effektiv rente, eller realrente.

Men akkurat her lå det en veritabel fare, en risiko eller t.o.m. et damoklessverd i det system vi kaller pengehusdning. Det ble en stor fristelse for en del mennesker å låne bort pengestykker som noe selvstendig noe, og forlange renter for lånet i form av andre pengestykker, uten å huske eller tenke på at penger ikke er levende, og selv

bare er skinnverdier, altså bare et symbol eller gjenspeiling av den virkelige virkelighet. De kan ikke i seg selv produsere noe som helst. Moses var en klok mann som tydelig så og advarte mot hva misbruk kunne føre til for hans folk, jødene. Derfor forbydde han jødene å ta renter av hverandre når det gjaldt pengeutlån! (Man fikk bare lov til å ta renter av utlendinger, fordi disse selv forlangte renter av jødefolket.)

Tenk om de ellers så dyktige jøder hadde lyttet til sin mest innsiktsfulle leder Moses når han forutså og advarte mot store og farlige finanskriser av det slag verden akkurat nå gjennomgår i 2010? Og hvilken oppskrift hadde han på finanskrisesløsning? Jo, han deklarte Jubelårssystemet. Idet han forutså risikoen ved en kapitaloppopping i form av rente og renters rente og tilsvarende gjeld, bestemte han at hvert 50. år skulle alle verdier være avbetalt, avskrevet og amortisert! Dette har visstnok ikke Wall Street anno 2010 fått med seg, eller kanskje glemt?

2 (Hva er penger?)

Jeg våger den påstand at Moses synes å ha forstått menneskene som de fantasiveseNER de var (og er), og hadde klart for seg forskjellen mellom en kontrollert fantasi og en ukontrollert fantasi. Jamfør for eksempel fremstillingen av de følger dansen rundt gullkalven fikk for jødene, og prestene Arons ynkelige rolle!

Det er en skjebnens ironi, ja, et historisk paradoks, at nettopp jøder har glemt sitt intellektuelle og etiske fundament som kunne vært til velsignelse for alle folk på jorden: Menneskehetens realøkonomiske (og økologiske) frigjørelse! Rådighet og forstand er blitt til grådighet og uforstand...

Tragedien kunne ikke blitt stort verre: ikke bare glemte jødene renteforbudet og jubelårssystemet. De ble til og med eksperter i å anvende pengene som "selvstendige verdier"! Ja, de har klart å gjøre pengene til selvstendige varer som det kunne handles og spekuleres med! Ikke bare vil verden bedras, som det heter, men den synes å frydes med illusjoner og fiksjoner, eventyr, egosentrisitet, ekshibisjonisme og grådighet.

En ny generasjon læres nå opp til å betrakte verden og tilværelsen i lys av fiksjoner, likesom man i den mørkeste middelalder persiperte sin tid gjennom eventyr og overtro. I våre dager finner vi fiksjonsbe settelse også på dataskjermene...

La nå ingen bli så tåpelig å gjøre det dyktige og kløktige jødefolk til syndebukk! Sannheten er at alle jordens folk har et snev av pengegalenskapen i seg! Hver og en som har gjort pengene til "avgud", deler ansvaret for mammon-dyrkelsens økende grådighetskultur og finanskriser i det som nobelpristakeren Ragnar Frisch kalte "det uopplyste pengevelde".

Interessant lesebrev til redaktøren

I sitt besindige leserbrev i nr.1, foreslår Petter Melbye, innholds-oversikt over B.Dybwad Brochmanns (BDB) tanker om samfunnet, i SL, på en oversiktlig kortfattet måte for dagens mennesker. Tilsvarende syn fremkommer indirekte ved Helge Stenhaus Bakkens velskrevne artikkel s.15, i nr.1. Den er utvilsomt blant de beste og klareste oversiktsartikler. Og innbefatter dertil BDBs syn på naturvitenskapen, psykologi, kunsten og kirken, m.m. Den innledes slik, og fortjener å gjenleses med forsterket oppmerksomhet:

"BDB ville bl.a. forklare at Bibelens analogier rett forstått gir et umistydelig bilde av en universell psykisk lovmessighet, og at enhver religiøs dyrkelse er en konsekvens av lav bevissthetsgrad, når det gjelder denne lovmessighet." -

Best mulig

Melbye nevner at mye arbeide bør nedleg-

ges for å gjøre oversiktsstoff så godt som mulig. Just dette er gjort på Bakkens måte i nr.1 - og på en annen måte av Even Lorch-Falch, her i nr.2. Hvor han imøtekommer Melbyes ønske i forbilledlig klar oversiktighet. I artikkelen: "Dybwad Brochmanns Samfunnslære".

Melbyes forslag betegnes også som en pedagogisk oppgave. Som avhenger av skrivemåten. SKRIVEMÅTEN bør aldri undervurderes. Og i en helhetlig sammenheng bør den vurderes sammen med LESEMÅTEN som forbausende ofte glemmes eller overses. Og forsøkes bevisstgjort i følgende korte betraktning. For at oppmerksomheten her kan komme lesekunstneren helt til gode, kan skrivekunstens tema heller belyses ved en senere anledning.

Velforstått - og misforstått lesning

Personlig tilgang til en vesentlig tankegang oppnås ved å gå INN på den. M.a.o.:

Ved bevisst lesning med moderat "gangfart" - istedenfor "springfart". Ved sistnevnte går mangt "hus forbi", annet misforstås, og resten glemmes snart. Greitt ved "dagens nyheter" men dumt ved velorienterende kvalitetsstoff. Kort sagt: Den som går inn for å gå inn på en god tekst, oppnår å få med langt mer av kvalitetsfyllden ved form og innhold. Fortrinnsvis ved inngående lesning. Det gjelder fremfor alt Nytestamentlige tekster og i høyeste grad Evangeliske. Derav Mesterens vekkende ord til oss alle:

"Se til, HVORDAN dere leser!" - Gjelder også tekster av BDB. Flere lesere har da også innrømmet at tilsynelatende vanskelige BDB-tekster, overraskende viste seg å være lettere forståelige enn antatt, bare de selv sluttet med "skumlesningen" og begynte å lese med besindig eftertanke. Noen har også opplevd at ved eftertenksom lesning, øynet de oversikt og ny

sammenheng, som de i farten hadde oversett.

Det samme gjelder BDBs kreative originalitet, som kommer til syne ved hans personlige stil og inspirerende uttrykksform. Iblant med vidd og treffende humor.

SOH

P.S.

Aktuelt eksempel

på skrivemåten betydning og hva stil og ordvalg røper, finnes i SL nr.1. Ved den himmelvide vesensforskjell mellom a) intoleranser og råskapens budskap i Facebook-referatene s.13. Og b) Medmenneskelighetens og toleransens evangelium som toner fullmenneskelig frem, ved Elin Brodins finstemte stil i hennes korte velskrevne bidrag: "Nytt tyranni?", s.4.

SOH

Samfunnsliv for 10 år siden:

Kirken og psykologene

Når ca 70 prosent av medlemmene i statskirken stiller seg passive til kirkeforkynnelsen, men likevel aktive til dåp, konfirmasjon, brudevigsel og begravelse, så kan dette bare bety to ting. Enten er kristendommen foreldet for nutidsmennesket eller også er teologene kommet langt ut på jordet i sin måte å forkynne livets ord. Homsedebatten er avslørende.

Vi har hatt noen prester som har klart å samle menigheten. Jeg tenker på Hans

Bauge, Anders Hovden og andre. De har kunnet samle store menneskeskarer omkring seg. - Men dessverre - det er langt mellom toppene.

Kristendommen er slett ikke passé. Når så stor prosent av befolkningen fremdeles opprettholder sitt medlemskap i kirken, så er det fordi de aner noe om at der bak seremoniene og alle ritualene, bak dogmene og symbolene finnes et innhold.

Folk som lar sine barn døpe i kirken

aner noe om at dåpen representerer en symbolsk innvielsesfest, men at barnet skal innvises til Gudsriket på jord er uklart for de fleste. Det samme er tilfellet med konfirmasjon og brudevigsel. Hva står det for alt sammen? Hva er realinnholdet?

Våre kristelige dagblad, Dagen og Vårt Land, har i den senere tid vært opptatt av en diskusjon om dåpen, både barnedåp og voksendåp. Så godt jeg har kunnet, har jeg lest og studert både de lærdes og de ulærdes utredninger pluss redaksjonsartiklene, men fra de kristeliges tale er jeg sant og si like klok. Flere enn meg sier det samme. Dåpen skal være en innvielsesfest, men til hva?

For det første. Skal dåpen være en innvielse til livet etter døden eller til livet på jorden? I tilfelle den skal være en innvielse til livet på jorden, skal den da bare være en innvielse til et fromt enkeltmannsliv uten hensyn til om samfunnet går til grunne? Var Kristi Getsemane-kamp en kamp om hele folkets fremtid? Eller gjaldt den bare de enkelte som mest var opptatt av formaliteter uten noen som helst tanke for landets profeterte skjebne?

For det andre. Psykologene har avdekket et forhold i dag som just angår seremonidyrkelsen. Hvorfor tar ikke teologene i bruk psykologenes nyorientering? Hvorfor vil ikke kirken lære av den senere tids forskning?

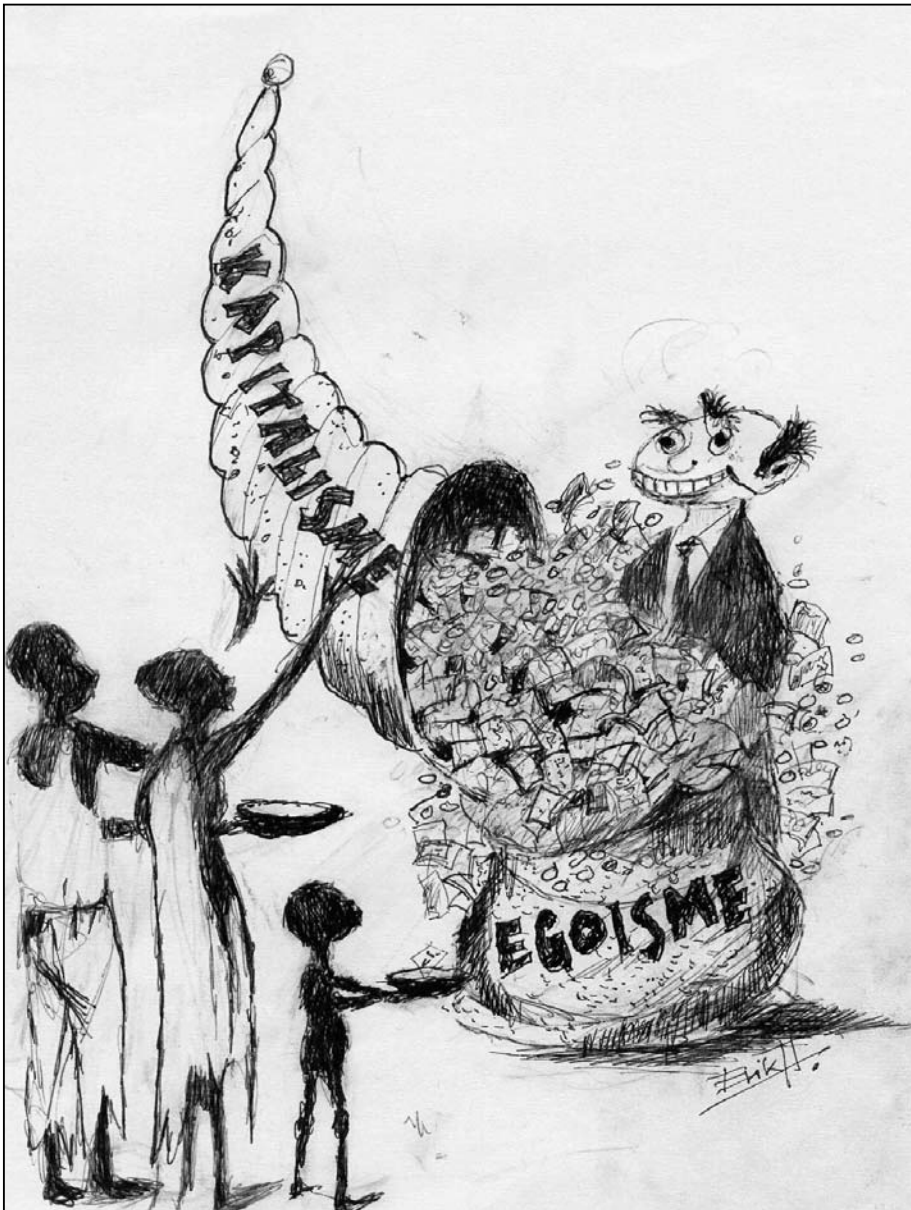
Psykologene hevder at menneskenes psyke er slik beskaffen at mennesket gladelig lar seg henrette 10 ganger om det var mulig, fremfor en eneste gang å ville oppgi troen på symbolene og det rituelle. Vil du f.eks. få unge og gamle til å begripe at penger ikke har verdi i seg selv, at de kun er symboler, vil du straks oppleve dette forhold. Og vil du lære menneskene forskjellen på den symbolske dåpen i kirken

og dåpens reelle innhold, kommer du opp i de samme vanskelighetene. Du er nemlig nødt til å avskrive seremonienes betydning om du skal få innholdet klart frem. Begge deler kan ikke helliggjøres.

Mindretallet i kirken håper og ber. De negative utgjør imidlertid det store flertallet. Hvorledes skal så kirken unngå å bli behersket av dette flertallet hvor kun seremoniene har betydning og livets gud er død? De som da mener noe mer enn flertallet, har samlet seg i sekter i mer og mindre sterk tilknytning til kirken, men har dermed måttet kapitulere på å få menigheten i tale. Sektene har nok med seg selv.

Dåpen symboliserer en innvielse. Barnet skal forlate instinktplanet og komme over til åndsplanet. Ånden ovenifra ifra foreldre, lekekamerater og miljø skal ta bolig i barnet. Barnet skal etter hvert bli en åndens skapning eller en åndens trelt alt etter de indre og ytre vokstervilkår som det har og møter. Så mye kan sies om dette, og jeg tror psykologene har bedre beskjed å gi enn teologene. De er havnet blant seremonidyrkerne.

a.r.

Det mekaniske og det dynamiske livssyn

(fra *Essays, 1950, av GE Bonde*)

Jorden er fra naturens hånd skapt med endeløse rikdommer som et paradys. Og alt i naturen er som før anført underkastet guddommelige, universelle lover, hvoretter alt liv og all utvikling skjer. Hvis vi ser på dyrene, så underkaster disse seg denne lov-messighet og lever i den sanne paradistilstand.

Og også for menneskene skulle jorden være et eden. Dens rikdomskilder er grenseløse, og mulighetene er i dag til stede for at den dobbelte av jordens befolkning kan leve et herremannsliv. Og menneskene kunne i dag ha gjennomført det selvvirksomme, levende samfunn, således som det ligger til rette fra naturens hånd, og hvor den enkelte individ kunne få utfolde sine evner og fritt leve det ideelle menneskeliv som er oss beredt fra verdens grunnvoll ble lagt. Jorden er stor nok og rik nok, og den er rummelig nok for full og hel livsutfoldelse, hvis menneskene erkjente naturlovene og livslovene og innrettet seg etter disse. Det ville være å gjennomføre det dynamiske, den bevegelige og levende naturlige livsform, som er utgangspunktet og endemålet i hele skapningsplan.

Slik ville det vært hvis samfunnsorganismen hadde vært frisk. Men dessverre setter sykdommen i dag sitt preg på det menneskelige kultursamfunn. Menneskene er nok skapt i guds billed. De har fått refleksjonsevnen og "bevisstheten". Deres oppgave er å bli fullkommenheten lik, allvitende og dermed allmektig. Både livslovene og naturlovene skulle ligge innenfor deres erkjennelsesområde, og individene skulle kunne innordne seg under livets lov på samme vis som de allerede underordner seg naturens lov.

Men dette er ikke skjedd. Det menneskelige samfunnsliv i dag følger ikke de dynamiske, livslovmessige prinsipper, men istedenfor har vi gjennomført de rent mekaniske samfunnsformer som er rent vilkårlige og subjektivt innrettet, til tross for de objektive og ubestikkelige universelle livslover som er der, og som ikke ustraffet kan overtreddes.

Og fordi menneskene i dag i sitt samliv følger de vilkårlige mekaniske prinsipper, så er jorden heller ikke blitt det paradys for menneskene som det burde være. Vi har istedenfor et eden skapt et helvete på jord, slik som vi ser det for våre øyne i dag.

Typisk for det unaturlige liv som menneskene i dag lever på jorden, har vi for våre øyne i de trange og med hurtiggående kjøretøyer sterkt trafikerte bygater, hvor småbarna leker mellom hjulene og praktisk talt med livet i hendene. Det er det mekaniske system som råder i det menneskelige "kultursamfunn" i dag. Istedenfor lekplasser, grønne plener og blomsterhager, nøyer vi oss med steinørkener.

Og ser vi på ungdommen etter hvert som den vokser opp, møter vi det samme syn: det er utilfredsstillelsen ved tilværelsen som preger den; ungdommen har på følelsen av ikke å få bruke sine evner slik som de har krav på: det er overflødighetsfølelsen som setter sitt preg på nåtidens ungdom. Med arbeidsløshete og forsorgsvesenet som den naturlige konsekvens.

Man skylder på at det er "maskinene" som tar makten fra menneskene og gjør disse overflødige. Og de politiske partier underbygger dette vrangsyn og opprettholder det mekaniske livssyn ved å gjennomføre i praksis dette makabre livssyns karikatur: å innbille alle mennesker at de har motsatte interesser, hvorfor alle må

organiseres mot alle. Mens de forkjetret det dynamiske livsbejænde, grunnleggende prinsipp: at alle har felles interesser, og at alles vel er mitt vel, mens mitt vel er alles vel. Hvis ikke den enkelte celle i organismen selv kan være sunn og frisk. Og omvent, hvis ikke organismen i seg selv er sunn, kan heller ikke de enkelte samfunns-celler ha det godt.

Så enkelt er i virkeligheten det hele. Vår kultur bygger beklageligvis på det unaturlige og vilkårlige mekaniske system og den mekaniske "stat" som med vold og makt regulerer, mens man ser bort fra det levende dynamiske prinsippets grunnvoll: de i hvert enkelt individ eksisterende, selvregulerende og selvkontrollerende, altså selvvirksomme krefter.

Så lenge det vilkårlige mekaniske prinsipp opprettholdes i samfunnslivet, skaper vi helvete for oss selv og for hverandre. I samme grad som vi går over til det guddommelige, dynamiske prinsipp og praktiserer de guddommelige livslover, kan vi skape det eden på jord som er alle menneskers innerste ønske og lengsel.

Samfunnsliv for 10 år siden:

Fra boken «I begynnelsen var diskusjonen» av Anders Ryste:

Dette bør Bondeviks Verdikommisjon undersøke

Jesuitter-eden er til å gråte over. Når vi imidlertid har gjentrykt den i Samfunnsliv, så var det fordi vi så lett kan registrere, at edens groteske innhold, nok ikke er blitt utryddet ved reformasjonen. – Straks Hitler forlot livet, gikk hans redselsfulle ånd over til seierherrene. Jesuittenes heshligheter har i hopetal, oppgjen og oppgjen, flyttet over til nye generasjoner. Det er derfor på tide også å undersøke noe nærmere om ikke pavekirken «fiende» reformasjonen, også skjuler et vell av fusk og synder som bør komme frem i dagen.

Det sies mangt i Luthers brever som ikke lenger er til å nevne. Det som imidlertid har påført verden mest smerte, var hans totale svik mot de sydtyske bøndene, disse som liv-

nærte de rike fyrstehusene. Disse ble utnyttet og renteflådd av fyrsten. Martin Luther gikk rakt imot hva fyrstene forordnet overfor sine undersåtter før møte med Worms, men etterpå, da han fikk berging av kurfyrst Fredrik, stilte han seg på fyrstenes side imot bøndene og la dermed grunnen til den statskapitalistiske utbytterånden som ikke minst i dag herjer verden.

Den protestantiske kirken legger tykt lokk på reformatorens svik. Renten på penger som Luther i sin tid gikk harmdirrende imot, som en antikristelig handling, er i dag blitt opphøyet til verdenspolitikkens religion. Så ikke bare Pavekirken har noe å svare for overfor sin Herre, men også dagens protestantiske kirke er med på å holde skarer av men-

nesker nede i fattigdom og trellekår.

Jesu klare bud blir trosset. Gjør forskjell på Gud og Mammon. Gud og Mammon kan ikke forlikes. De kan ikke dyrkes på samme tid. Enten holder menneskene seg til den første og hater den andre eller også elsker den andre og den første hates. Jesuittene hører historien til, men dessverre, jesuittenes ånd lever den dag i dag i beste velgående innenfor den mer moderne dobbeltmoralisme fra preketekstene. – Kirkene har ennå ikke forstått at Kristus forkynner to slags samfunn på jord. Det ene som bygger på Virkelighetens levende gud inne i menneskene, og det andre som menneskene bør fri seg fra: Det stats- og kristautoriserte Mammonvelde.

a.r.

Samfunnsliv for 10 år siden:

Barns første utviklingsoppgaver

Å bli født er tøft nok. Å lære godhet, vennlighet og omsorg krever stabilitet, og tar omtrent 1–2 år. Dette er i et nøtteskall de viktigste utviklingsoppgavene i spedbarnsalderen.

Når et år er omme smiler og ler jeg. I sengen står jeg ved å holde meg fast. Nå kjenner jeg mange fjes igjen, og kryper etter mor og far i full fart når de går... Jeg kan også si «pa» og «ma», pluss noen andre lyder.

Jeg lærer «alt» gjennom et samspill med de som bryr seg mest om meg. Noe av det viktigste i denne fasen er at jeg lærer hva det betyr å være nær og avhengig av andre mennesker. Min selvfølelse grunnlegges med andre ord. Når erfaringene jeg gjør ved å utforske «huset mitt» er positive, lærer jeg noe om hva tillit og trygghet er. Dette er «byggesteinene» i livet mitt videre...

Omkring ett til to-årsalderen går jeg inn i en atskillelses-fase. Det betyr at jeg blir mer selvstendig, og «klarer mer selv». Jeg er ikke lenger «ett» med mamma... I praksis betyr dette at jeg «helt av meg selv» blir mer opptatt av å «markere meg». Jeg viser dette ved hjelp av kroppsspråket. Kanskje sier jeg også plutselig en dag: «vil selv» og «vil ikke». Kanskje blir jeg også litt trassig iblant...

Kjære mamma og pappa: prøv å forstå at dette er en del av alle mine utviklingsoppgaver. Alt må erfares og læres... Et nei må jeg tåle, noen grenser må jeg ha, for mye er farlig for meg! Men husk at «nei» tåles mye bedre i en atmosfære av kjærlighet og forståelse!! Husk: jeg er veldig, veldig glad i dere begge to, og jeg gjør så godt jeg kan...

Astrid Strømme

Globalistenes ----

i en folkeavstemning hadde sagt nei til EØS ble Stortinget underrettet om at medlemskapsforhandlinger var innledet. En forhandlingsdelegasjon med Jonas Gahr Støre som nestleder og reell forhandlingsleder ble oppnevnt.

Den 24. juni 1994 underskrev Gro Harlem Brundtland, Bjørn Tore Godal og Eivinn Berg Norges medlemskapsavtale med EU. I denne videoen, etter ca. 1 min. 30 sek. kan du selv se at Gro Harlem Brundtland signerer... Til venstre for Gro skimtes Arbeiderpartiets Bjørn Tore Godal.

Etter norsk statsrett skal en slik avtale straks avleveres i Traktatarkivet i UD. Men det skjedde ikke med denne avtalen. Var Jonas Gahr Støre ansvarlig?

I november 1994 sa det norske folk et rungende nei til EU uten at Gahr Støres "forhandlingsresultat" var kjent. Ettersom EØS-avtalen var død i og med Sveits' avslag var 5 års EU-tilpasning nullifisert. Gahr Støres panikk-løsning ble det som i traktatarkivet fremstår som en multilateral avtale av 29.12.94, men som folkerettslig er en nullitet og en skam for både Norge og Island.

Nå forsøker Jonas Gahr Støre igjen å bløffe det norske folk med en "delelinjeavtale" som egentlig er en avtale om at en delelinjeavtale skal fremforhandles basert på russiske prinsipper fra 1988. Hvor lenge skal denne agenten for de udemokratiske New World Order-kreftene få fortsette å styre norsk politikk?

Jeg fulgte rimelig bra med i EU-saken i 1994, men likevel var jeg ikke oppmerksom på at Gro Harlem Brundtland, Bjørn Tore Godal og Eivinn Berg den 24. juni 1994 meldte Norge inn i EU. Etter at fristen for å reise Riksstiltale gikk ut har Thorvald Stoltenberg fortalt at medlemskapet ble effektivt fra dag 1 og han ble utnevnt som EU-kommisær for fiskerispørsmål. Men dagen etter folkeavstemningen var det slutt på herligheten. Slik ville EU-kommisjonen gi skinn av at de respekterte den norske folkemeningen. Men New World Order-representanten Jonas Gahr Støre fikk hjelp av sine jesuittiske venner til å lage et konsept som sikret at Norge oppfylte medlemskapsforpliktelsene uten at befolkningen i Norge fikk noen av de rettigheter som tilkommer EU-borgere.

Nøkkelen finnes på UD's nettsted for traktater under datoen 29. desember 1994. Der er det inngått noe som kalles en multilateral avtale, men som egentlig er en bila-

teral "avtale" mellom Norge og Island. Av teksten i fortalen sees at det er en oppfølging av medlemskapsavtalen. Avtalens innhold er at den endrer ordlyden i to helt forskjellige avtaler mellom helt andre parter. Gahr Støre og hans jesuitterrådgivere har nok vært klar over at denne voldtekten av folkeretten kunne bli oppdaget.

Avtaleteksten ble ikke forelagt Stortinget slik norsk konstitusjon krever. EØS-avtalen trådte aldri i kraft, folkerettslig sett. Medlemskapsavtalen er formelt heller ikke i kraft, men norsk rettsbevissthet krenkes daglig av forfatningsstridige bestemmelser som er innført etter jesuittisk ønske. Som eksempel kan nevnes lovgivningen om korrupsjon.

Norsk tradisjon på det økonomiske område er et system av gaver og gjengaver, tjenester og gjentjenester, dugnader og fellestiltak. Regnskapsføring hadde negative overtoner. New World Orders økonomiske kontrollsystem er basert på slavens plikter i det gamle Romerriket.

Historien om hvordan ansatte i Justisdepartementet klarte å kuppe det politiske systemet og kriminalisere norsk kultur er hemmeligstempelt, men av dokumenter som er tilgjengelig på internett går det frem at Stortinget fikk beskjed om at konvensjonen var i strid med norsk rett uten at forslag til lovendring ble lagt frem samtidig. I gamle dager ville en slik fremgangsmåte dannet grunnlag for Riksrett, men nå er alt som tjener New World Order ikke bare tillatt, men påbudt.

Singoalla og jeg har samarbeidet en del siste året, her er noen ord fra henne:

Synnøve er en ekte dissident og Norges mest kjente politiske fange.

Det er nesten ingen grenser for hva som har blitt gjort mot henne, for å kneble henne til taushet. At hun faktisk fremdeles lever og kan ytre seg her i dag, midt iblant oss er i sannhet et Guds under..

Mange vet at Synnøve ble innlagt gang på gang fordi hun visste for mye. Og mange har undret seg over hva det var hun visste, som gjorde at det ble brukt så mange ressurser på å hindre at folket fikk vite det hun visste? Gode krefter har beskyttet hennes liv og latt henne få beholde vett og forstand på tross av alt som har vært gjort for å hindre at det som skjer her i dag skulle bli mulig.

Mange har vært spente og vi har risikert mye for dette. Nå gir vi dette videre og ber alle gode folk som leser og forstår rekkevidden av bedraget om å viderebringe denne viktige informasjonen til venner og kjente, for kunnskapen som var tung å bæ-

re i det skjulte er i dag blitt allemannseie..

Det er et faktum at Norge har vært medlem i EU siden 24 Juni 1994, at noen skrev under bak folkets rygg på den vakre øya Korfu.. og de har siden gjort mangt og mye for å dekke over sitt bedrag.. folkeavstemningen var et spill for galleriet, for de hadde ingen respekt for folket, og hadde allerede skrevet under..

Urett på urett har blitt gjort mot Synnøve fordi hun visste for mye om dette og annet. Hun ble stemplet som sinnlidende, avskjediget fra sin stilling og siden innlagt gang på gang for å ødelegge henne fysisk, mentalt og sjelelig, dope henne apatisk med sprøyter, elektroshjokk og andre overgrep. Det skjedde første gang i 1994. Og det er blitt gjort helt konkrete ting mot henne i forbindelse med at hun ytret seg eller planla å ytre seg om fakta. Dette og annet vil bli fortalt og belyst nærmere i kommentarfeltet.

Selv har jeg levd som dissident siden 1999, da jeg fikk innsikt i en del betente justismord, og traff andre som visste for mye om helt andre ting. Vi delte vår kunnskap og info. Jo mer jeg fikk vite, jo mer merkelig ble sabotasje og trakassering i mitt liv. Kunne skrevet tykke bøker om alle metodene som er blitt brukt mot meg og andre. I litt mer enn et år har jeg visst om de forhold som Synnøve selv legger frem. Det var lenge meningen at jeg skulle gi denne infoen til folket og dette ble forsøkt, planlagt og avtalt 2 ganger i løpet av året 2009, som en del av dere vet..

Første gang det ble forsøkt å fortelle folket sannheten om EU gjennom meg, var i Mai/Juni 2009, annen gang var i oktober samme år. Begge ganger ble himmel og jord satt i bevegelse med mye dramatik, forsøk på karakterdrap, svertekampanjer, trusler og sabotasje som gikk på liv og helse løs, inntil vi resignerte og forble tause for å kunne overleve og bevare livet. En del av det som ble gjort for å stoppe oss var organisert og gjentatt mobbing over tid og karakterdrap mot nettpersonen Singoalla, fordi planen var at det var jeg skulle formidle dette. Dermed skulle den kanalen for sannhet som jeg var på nett, knuses og ødelegges for all troverdighet. Dette ble også slått fast av vitner som så hva som skjedde og forstod, og som sa fra hva som skjedde der og da. Om jeg forsøkte ytre meg noe sted var aktører og debunkere straks på plass med alle sine knep. Etterhvert så man vel at jeg ytret meg om alt mulig annet og holdt viselig kjeft om denne ene saken som jo hadde medført så mye

uhyggeligheter, kniven på strupen og valget mellom liv og død for meg de 2 gangene vi prøvde.

Gjentatte drapstrusler, mc-bander på telefonen og utenfor mitt hjem midt på natten, folk som ville hjelpe oss havnet på sykehus mellom liv og død osv osv.. begge ganger vi forsøkte var det stor dramatik og Synnøve ble innlagt og forsøkt ødelagt med medikamenter igjen, helt uten grunn, første gang vi forsøkte. En del av aktørene var de samme begge ganger. Mye av det som skjedde er bevist, kopiert og bevittet, det var virkelig ekstremt, sabotasjen og truslene kom på mange forskjellige fronter samtidig, og er et studie i metoder som ikke tåler dagens lys..

Vi trosser alt dette når vi likevel står frem her og sier dette i dag, det er viktig at dere er klar over at mye har vært gjort for å hindre dat dette når ut til folket. Vær våkne om noe skulle skje oss fremover, fordi det statueres dessverre ofte eksempler når noen ytrer seg på tross av trusler..

I denne omgang har det vært merkelig stille, litt ekstra kluss med pc og telefonlinjer, men ingen dramatik. Det føles mye lettere og helt annerledes. Både Synnøve og jeg har registrert at det har vært litt forberedelser og lekkasjer i media siden sist, det har vært sagt ting på nyhetene sist måneder som tyder på at de er beredt nå, og tillater oss å komme med det som for enhver pris måtte hindres i å komme ut i mai og oktober 2009.. de er beredt, men vi vet ikke hva som vil skje med oss og saken videre, kjenner ikke deres planer..

Spørsmålet nå blir: Hva gjør vi nå som vi er lurt inn i EU bakveien?

Hvem er de ansvarlige og hva synes vi folket om dette?

Er disse lederne verdige folkets tillit og respekt?

Tjener politikerne sitt folk eller internasjonale krefter?

Og hva synes vi folket om de metoder som tas i bruk mot folk som vet for mye her i landet? Mange har opplevd de stygge metoder som brukes for å bringe vitner og folk som vet for mye til taushet..

Er dette akseptabelt?

Hvem finansierer, bestiller og utfører slike tjenester mot redelige folk?

VN:F [1.9.1_1087]

Synnøve - - -

men med regjeringen som har den utøvende makten.

Det er de som har titlene, og tar hederen og æren, og snittene, fine middager med rike prominente personer som de liker så godt å være i selskap med i Bilderbergerklubber og annet, og de gode pensjonene, for det de mener de gjør godt. Ansvar har de også for det som gjøres galt, og den elendighet de ser mellom fingrene med – fordi det tjener deres herrer og mestre i skyggeregjeringen.

Ikke mye vi kan gjøre, men noe kan vi gjøre.... Hva vi må gjøre nå, er å sende tilstrekkelig brev til politikere og media, og gjøre dem oppmerksom på situasjonen. Tar de ikke sitt ansvar så bygger de karma – og får svi i Bardoen. Se flere forslag til tekster å sende i kommentarfeltet under Synnøve's artikkel her: <http://www.nyhetsspeilet.no/2010/05/globalistenes-fremste-agent/>

Får de ingen henstillinger, så vil de siden kunne si at de ikke visste, og prøve å vaske sine hender, og bli karmafri, når denne byllen en gang går hull på med dunder og brak, med hjelp av høyere makter.

Send brev med informasjon og høflige henstillinger. Avtal møter med Stortingsrepresentanter på Stortinget dere som er der nede, og forklar situasjonen for så mange som mulig.....

Vi bør ikke unne dem den luksusen å slippe å ta stilling.

Hun har pleid å bli innesperret og kjemisk mishandlet på Nordland Psykiatriske Sykehus. Adressen er Kløveråsveien 1. 8076 Bodø.

Telefon 75 53 40 00

BEFRI HELE NORGES FRIHETS-KJEMPER SYNNØVE, NÅ !!

- oppfordrer Nyhetsspeilets egen Hans Gaarder

Nyhetsspeilet er det eneste media som tar sin oppgave som den Fjerde Statsmakt alvorlig i kongeriket Norge. Er virkelig ALLE andre så kjøpt og betalt av presses-tøtten og andre ting?

GLEDELIG OPPVÅKNING

Vi merker en oppmuntrende oppvåkning: En større del av Alternativt Samfunns abonnenter har bestilt og betalt abonnement på Samfunnsliv. Vi imøteser med forventning at de resterende raskt følger "forgjengernes" gode eksempel.

Det samme gjelder Samfunnslivs gamle abonnenter: En god del har gjort sin "samfunnsplikt" og betalt sin gjeld. Andre har gjort det samme og plussset på pengegaver til driften. Hjertelig takk!

Det er oppmuntrende når abonnenter viser oss tillit - likesom også vi har tillit til dem. Noen kom sent - men godt. Nevnte virker lovende og kanskje er det mulig å holde liv i avisen litt til.

I tillit til at efternølerne blant våre abonnenter, snarest vil følge de betalendes gode eksempel slik at bladets eksistens kan sikres.

SOH

BERTRAM D. BROCHMANN
– den store sosial-
reformatoren
i Norge

Bertram Dybwad Brochmann (1881-1956) var prestesønn og utdannet gartner. Han reiste land og strand rundt og prekte om en ny samfunnslære. En lære som talte Staten og Kirken midt i mot.

For Brochmann var statsmakt, pengemakt og religion menneskehetens nye avguder. Disse molokene som han kaller dem, knebler friheten og folket. Brochmann bygger sin nye samfunnslære på en radikal forståelse av Kristus og evangeliene.

Brochmann innførte i sin samfunnslære begreper som "to slags fantasi" (den ukontrollerte og den kontrollerte) og "to slags virkelighet" (den objektive skapt av Gud og den relative skapt av mennesker). Gjennom 40 år utga han mer enn 40 bøker om sin nye samfunnslære. Det vakte stor oppsikt da han i sitt åpne brev til Adolf Hitler i 1937 gir uttrykk for at Hitlers undergang er viss, hvis han fortsetter å følge det makt- og voldsprinsipp han hadde slått inn på. Brochmann hadde dessuten også hjulpet den jødiske Helene Harand i hennes kamp mot Hitlers jødeforfølgelser, og han hadde holdt offentlig foredrag om dette i Wien. Brochmann var derfor uønsket i Berlin.

Så bryter 2.verdenskrig ut, og noen måneder senere står tyskerne etter et kappløp med engelskmennene som okkuperer Norge, mens Konge og Regjering rømmer til England med gullbeholdningen og lar folket i stikken. Om dette sier Brochmann sin hjertens mening i et radioforedrag i juli 1940 - mer enn en måned etter at krigstilstanden mellom Norge og Tyskland var opphørt ved den norske hærs kapitulasjon, og okkupasjonsstilstand var inntrådt. Han angriper også Englands kyniske holdning overfor Norge. Hensikten med Brochmanns radioforedrag var for det første å motarbeide Quisling, dernest å fremheve Hitlers riktige økonomi-politikk mot plutokratiet. Dette for å komme på talefot med okkuperantene som han hadde tett inn på livet, og for med det å skjermes sine tilhengere i Norge. Han var den første politiker som tok Jesu budskap om å "elske sine fiender" og ikke bare gå én mil med dem, men to, alvorlig. For dette ble Brochmann etter krigens slutt tiltalt og dømt ved det "rettsoppgjør" som av den tilbakevendte Regjering ble iscenesatt overfor 99.000 nordmenn. Brochmann tok som de tusenvis av andre sin fengselsstraff som et utslag av den politiske forfølgelse han var utsatt for. Av ukjente årsaker ble han brått sluppet ut av arrest etter knapt 6 måneders soning.

I sin bok "Til mentalundersøkelse" (1947) beskriver han dette årelange marerittet som norske myndigheter utsatte ham for. "Rettsaken mot B.D.B." (1947) viser i sin fulle bredde hvor parodisk det hele var.

Utdrag fra Bertram Dybwad Brochmann: Massesjelens hemmeligheter

Innsendt av Armand E. Nyhus.

Kan et sosialt selvstyre bli til virkelighet?

Men nå kommer jeg til det tunge punkt: Går det an å la samfunnet gå av seg selv? Kan det tenkes at man kan finne frem til en livsorientering slik at samfunnet kan gå av seg selv? Og da svarer jeg på en betingelse: Ja. Og denne ene uttrykkelige betingelse er at vi får den folkeundervisning som bringer mesteparten av folket den størst mulige grad av selvorientering og selvkontroll.

Vi må få vekk alle dem og alt det som skaper partier og klassebevissthet. Vi må få vekk alle dem som skaper forvirring. Alle dem som sier: du skal tro på dette eller hint system. Vi må erstatte "systemene" med den objektive virkelighets system bygget på den objektive innsikt om tingene selv. Vi kan ikke skape et positivt radioapparat uten å kjenne fysikkens lover og bølgeenergiens vesen. Og ingen kan skape en virkelig samfunnsorden uten å kjenne de psykiske lover og sjeleenergiens vesen. Og det var et bidrag til oppklaring i denne retning mine taler og bøker skulle være. Vi må utforske kollektivismens vesen, strukturer og formannelser og hele den morfologiske sammenheng. Forst da når vi kjenner både drivkreftene og formene og forholdet mellom disse innbyrdes, først da kan "samfunnet gå av seg selv."

Med andre ord: Meningen med alle mine bidrag er å vise dem at alt det som skjer, skjer i kraft av selvvirksomme åndskrefter og drifter, og i det øyeblikk at alle disse selvvirksomme skapende drifter og krefter blir ledet av en tilstrekkelig høy bevissthetsgrad, så blir det bevissthetsenergi ut av det som for var ubevisst og ukontrollert driftsliv, så har vi den rette kollektive form i samme øyeblikk. Det er det som er hensikten med å utforske de dynamiske krefter. Den intellektuelle ungdom, som tar fatt her uten å la seg kjøpe eller fange på gamle klassiske limpinner, har fremtiden på sin side.

Samfunnsliv

Ekspedisjon
6150 ØRSTA

Abonnement i hele Norden
Kr. 400,- pr år
kr. 200,- pr halvår

Annonsepris kr. 4,- pr mm
l. side kr. 4,50 pr mm

Abonnement kan tegnes
ved poststedene eller
direkte i ekspedisjonen

Sats og trykk:
Møre-Nytt, Ørsta